

Smarandache Florentin

Tudor Păroiu

De în existență îi este teamă
oricărei existențe, chiar și
Universului în Sine, poate
doar în existenței în Sine nu
îi este teamă de ea însăși,
sau poate oamenilor care
în existența lor uită sau nu
știu că există.

Autorii

NEUTROSOPIA CA REFLECTARE A REALITĂȚII NECONVENȚIONALE

■ SITECH ■

Smarandache Florentin

Păroiu Tudor

NEUTROSOFIA CA REFLECTARE A
REALITĂȚII NECONVENȚIONALE

Smarandache Florentin

Păroiu Tudor

NEUTROSOFIA CA
REFLECTARE A REALITĂȚII
NECONVENȚIONALE

Editura SITECH
Craiova, 2012

Corectura aparține autorilor.

© 2012, Autorii.

Editura SITECH din Craiova este acreditată de C.N.C.S.I.S. din cadrul Ministerului Educației și Cercetării pentru editare de carte științifică.

Editura SITECH Craiova, România
Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter
Tel/fax: 0251/414003
E-mail: sitech@rdslink.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMARANDACHE, FLORENTIN

Neutrosafia ca reflectare a realității neconvenționale/
Florentin Smarandache, Tudor Păroiu - Craiova : Sitech,
2012

Bibliogr.

ISBN 978-606-11-2577-7

I. Păroiu Tudor

14

ISBN 978-606-11-2577-7

Introducere

Convenție înseamnă tot ceea ce spiritul oricărei **entități/univers** reflectă din Realitatea în Sine, “orice reflectare a realității de către o **entitate/univers (iluzie/ realitate)** este o convenție” și nu cum ne spune dicționarul doar “înțelegere, acord între două sau mai multe state, instituții sau persoane cu privire la anumite probleme sau la anumite obiective. ♦ (Jur.) Contract; denumire dată unor tratate internaționale. ♦ (În artă) Înțelegere tacită de a admite unele procedee sau ficțiuni. 2. (La pl.) Deprinderi stabilite prin tradiție. [Var.: **convênțiune** s. f.] – Din fr. **convention**, lat. **conventio, -onis**.” Sursa: DEX (1998).”

Spunem acest lucru nu doar ca o exprimare de formă, ci ca o esență a realității noastre convenționale dar și a Realității în Sine. **Iluzia/realitate** este o convenție între cele două realități Realitatea în Sine și realitatea noastră convențională (**iluzie/realitate**). Este o convenție a oricărei **entități/univers** cu realitatea prin

spiritul fiecărei **entități/univers** indiferent dacă **entitatea/univers** este de existență sau de efect sau în particular de natură matematică, fizică, chimică, biologică, etc. (ca în cazul neutrosofiei domnului Smarandache) sau dacă este de natură generală a unei filozofii neconvenționale (ca în cazul filozofiei neconvenționale a domnului Păroiu). Ambele sînt convenții și convenționale și **iluzie/realitate** (sau dacă doriți relative) ale unei singure Realități în Sine. Diferența dintre ele este că una este în limita cunoașterii umane déjà devenită convenție clasică, în timp ce a doua este o convenție nouă sau o neconvenție deocamdată față de convenția clasică.

Acest lucru este asemănător oricărei cunoașteri déjà cunoscute față de o noutate a cunoașterii, față de o evoluție a cunoașterii déjà recunoscută. Din acest motiv trebuie să revizuiam perspectiva cunoașterii atît la convenționalul cunoașterii cît și la neconvenționalul ei dar și din perspectiva cunoașterii noastre convenționale raportată la cunoașterea reală și cea neconvențională în sine. După cum se observă relațiile dintre ele sînt relativ simple și se raportează la tipul realității reflectate în cunoașterea, respectiv cunoașterea ca **iluzie/realitate** (realitatea convențională), cunoașterea Realității în Sine și cunoașterea realității neconvenționale.

Dacă putem spune că **iluzia/realitate** poate fi cunoscută nu putem spune același lucru despre Realitatea în Sine (care fiind o simultaneitate **convențional/neconvențională** doar o putem reflecta) sau neconvențională (pe care nici măcar nu o putem reflecta, la care nu ajunge nici o intuiție a nici unei **entități/univers** fiind nelimitată). În Universul în Sine totul dar absolut totul este limitat și nelimitat simultan, acesta este un paradox în cadrul simultaneității **convențional/neconvențional** și nu are element neutru. Altfel spus convenționalul este limitatul Universului în Sine, respectiv a simultaneității **existență/inexistență** limitele în timp ce neconvenționalul este nelimitatul Universului în Sine sau a simultaneității **existență/inexistență** nelimitate. Evident simultane. Ca și în cazul lui Dumnezeu care este doar o limită pentru teiști sau infinitul pentru atești în raportul lor cu ceea ce este dincolo de Dumnezeu sau de infinit în nelimitat unde orice reflectare este o aberație, unde nu poate reflecta nimic nici o **entitate/univers** nici măcar ca extrapolare sau altă formă a intuiției sau imaginației spiritului acesteia. Nu putem vorbi de o **entitate/univers** a Universului în Sine care nu este limitată ca **entitate/univers** în același timp în care nu putem spune că Universul în Sine este limitat și deci că se

termină **entitățile/univers** din cuprinsul lui. Putem spune doar că în permanență toate aceste **entități/univers** se transformă chiar dacă transformarea poate fi vidul sau nemateria la un moment dat (vidul sau nemateria sau materia sînt doar etape ale transformării și nu Inexistență în Sine), dar cu siguranță într-o formă sau alta transformarea continuă în nelimitat. Trebuie să fim bineînțeleși că în același timp în care o **entitate/univers** există aceea **entitate/univers** există pentru unele **entități/univers** în timp ce pentru altele nu există, ceea ce este valabil și pentru noi care vom intra mai devreme sau mai tîrziu în inexistență dar aceea este inexistența noastră și nu a celorlalte **entități/univers** existente. Este evidentă simultaneitatea **existență/inexistență** dar să avem în vedere că noi înșine suntem alcătuiți din existențe și inexistențe simultan ca și de **gol/plin** simultan sau multe alte simultaneități pentru că fiecare **entitate/univers** din noi este existență și inexistență în același timp.

Așa deci Cunoașterea în Sine are cel puțin trei dimensiuni (cunoaștere convențională, reală și neconvențională) și este convențională și neconvențională simultan față de cunoașterea convențională care are doar două dimensiuni doar convenționalul și neconvenționalul ei res-

pectiv convenționalul acceptat și recunoscut și neconvenționalul acesteia respectiv în curs de recunoaștere în permanență. Orice carte, lege matematică sau fizică, sunet sau cuvânt etc. este o convenție clasificată și îi putem spune simplu convenție în timp ce orice convenție nou apărută este neconvenție raportată la cele clasificate. Mai exact orice descoperire sau derapaj de la convențiile clasificate sau relativul acestora este o convenție nouă, o neconvenție, un neconvențional al convențiilor clasificate.

Trebuie neapărat să revenim la modestia inițială unde omul și natura erau unul și același lucru sau mai exact și omul și natura erau **entități/univers** pur și simplu, omul făcea parte integrată din natură ca orice **entitate/univers**. El s-a supraevaluat de multe ori sau s-a subevaluat în intenția de a-și demonstra poziția lui față de celelalte **entități/univers** neînțelegând simultaneitățile și lipsa priorității lui în fața celorlalte **entități/univers**, sau invers. Să nu ne mai întrebăm cine a apărut primul „oul sau găina”, ca și cazul omului și celorlalte **entități/ univers** sînt simultane. Este absurdă o găină fără oul ei și invers ca și omul și celelalte **entități/univers** din universul lui ca și invers, sînt simultane. De 2000 de ani omul încearcă să demonstreze prioritatea materiei sau ideii dar ca și în demon-

strația de mai sus ele sînt simultane și nu succesive ba mai mult ideea nu este decît rezultatul energiei materiei și exprimarea corectă este simultaneitatea **materie/energie** și nu **materie/idee**. Orice idee din creierul uman sau dintr-un calculator este rezultatul energiilor de o anumită factură și a legăturilor formate de aceasta și nu este formată din materia sau vidul înconjurător.

Omul nu este cu nimic mai presus sau mai prejos decît orice **entitate/univers** el rămîne o **entitate/univers** ca oricare alta a Universului în Sine fiecare cu specificul ei, simultaneitate **materie/energie** sau **formă/existență/spirit** sau **transformare/spațiu/timp**, etc. unic în nelimitat ca și oricare alta și evident o simultaneitate **convențional/neconvențională**. În urma acestei introduceri vă prezentăm cele două exemplificări respectiv neutrosafia și paradoxismul domnului Smarandache cu termenii și noțiunile sale de bază care au fost la un moment dat neconvenționale raportate la convențiile clasificate anterioare (indiferent dacă raportate la artă sau literatură) prelungind-o cu filozofia momentan neconvențională a domnului Păroiu și prezentîndu-vă legăturile dintre ele. Nutrosafia este doar o reflectare logistică a realității și evident în limitele cunoașterii umane convențio-

nale, neconvenționalul ei merge dincolo de limitele cunoașterii umane sau a cunoașterii oricărui **entități/univers** în nelimitat așa cum ne spune filozofia neconvențională indiferent dacă dorim noi sau alții indiferent dacă o acceptăm noi sau alții.

Autorii

pARadOXisMul - ultima avangardă a mileniului doi

1. Definiție

Paradoxismul este o mișcare internațională de avangardă în literatură, artă, filozofie, chiar și știință, bazată pe folosirea excesivă de antiteze, antinomii, contradicții, oximorone, parabole, paradoxuri în creație.

A fost înființat de către scriitorul, artistul, și omul de știință Florentin Smarandache în anii 1980 în România, care dorea "lărgirea sferei artistice prin elemente neartistice și prin experimente contradictorii; în special creație în contra-timp, contra-sens."

2. Etimologie

Paradoxism = paradox+ism, înseamnă teoria și știința de folosire excesivă a paradoxurilor în creație.

3. Istoric

“Paradoxismul a pornit ca un protest anti-totalitar împotriva unei societăți închise, România anilor 1980, unde întreaga cultură era manipulată de un singur grup. Numai ideile lor contau. Noi, ceilalți, nu puteam publica aproape nimic.

Și-atunci am zis: hai sa facem literatură... fără a face literatură! Să scriem... fără să scriem nimic. Cum? Simplu: literatura-obiect. ‘Zborul unei păsări’, de pildă, reprezenta un “poem natural”, care nu mai era nevoie să-l scrii, fiind mai palpabil și perceptibil decât niște semen așternute pe hârtie, care, în fond, ar fi constituit un “poem artificial”: deformat, rezultat printr-o traducere de către observant a observatului, iar orice traducere falsifică într-o anumită măsură. ‘Mașinile uruind pe străzi’ era un “poem citadin”, ‘țărani cosând’ un “poem semănătorist”, ‘visul cu ochi deschiși’ un “poem supraréalist”, ‘vorbirea în dodii’ un “poem dadaist”, ‘conversația în chineză pentru un necunoscător al acestei limbi’ un “poem lettrist”, ‘discuțiile alternante ale călătorilor, într-o gară, pe diverse teme’ un “poem postmodernist” (intertextualism).

O clasificare pe verticală? “Poem vizual”, “poem sonor”, “poem olfactiv”, “poem gustativ”, “poem tactil”.

Altă clasificare în diagonală: “poem fenomen (al naturii)”, “poem stare sufletească”, “poem obiect/lucru”.

În pictură, sculptură analog – toate existau în natură, de-a gata.

Deci, un protest mut am făcut!

Mai târziu, m-am bazat pe contradicții. De ce? Pentru că trăiam în acea societate o viață dublă: una oficială – propagată de sistemul politic, și alta reală. În mass-media se promulga că ‘viața noastră era minunată’, dar în realitate ‘viața noastră era mizerabilă’. Paradoxul în floare! Și atunci am luat creația în deriziune, în sens invers, sincretic. Astfel s-a născut paradoxismul. Bancurile populare, la mare vogă în ‘Epoca’ Ceaușescu, ca o respirație intelectuală, au fost surse de inspirație superbe.

“Non”-ul și “Anti”-ul din manifestele-mi paradoxiste au avut un caracter creativ, nicidecum nihilistic (C. M. Popa). Trecerea de la paradoxuri la paradoxism a descris-o foarte documentat Titu Popescu într-o carte clasică asu-

pra mișcării: "Estetica paradoxismului" (1994). Pe cînd I. Soare, I. Rotaru, M. Barbu, Gh. Niculescu au studiat paradoxismul în opera mea literară. N. Manolescu se exprima despre un volum de versuri al meu că este "în răspăr". Nu am avut un premergător care să mă fi influențat, ci m-am inspirat din situația pe dos care exista în țară. Am pornit din politic, social, și treptat am ajuns la literatură, artă, filozofie, chiar știință.

Prin experimente bazate pe contradicții s-au adus termeni noi în literatură, artă, filozofie, știință, chiar și noi proceduri, metode, algoritmi de creație. Într-unul dintre manifeste propusesem deturnarea sensului, de la figurat la propriu, interpretări în contra-sens ale expresiilor și clișeele lingvistice, etc. Iar în 1993 am efectuat un turneu paradoxist în Brazilia pe la universități și asociații literare.

În decursul a 30 de ani de existența a paradoxismului, s-au publicat vreo 30 de cărți și peste 200 comentarii (articole, recenzii, note), plus 6 antologii internaționale cuprinzînd circa 300 scriitori de pe glob, cu texte în diverse limbi."

4. Caracteristici ale Paradoxismului

Teza de bază a Paradoxismului:

Totul are un sens și un non-sens în armonie unul cu altul.

Esența Paradoxismului:

a) sensul are un non-sens și invers:

b) non-sensul are sens.

Deviza Paradoxismului:

"Totul este posibil chiar și imposibilul!"

Simbol al Paradoxismului:

(O spirală -- iluzie optică, sau un cerc vicious.)

Delimitarea de alte Avangarde:

- Paradoxismul are o semnificație, în timp ce dadaismul, letrismul, mișcarea absurdă nu au;

- Paradoxismul scoate la iveală contradicții, antinomii, anti-teze, anti-expresii, antagonism, nonconformism, în alte cuvinte paradoxurile tuturor (în literatură, artă, știință), în timp ce futurismul, cubismul, suprarealismul, abstracționismul și toate celelalte avangarde nu se concentrează asupra lor.

5. Direcții pentru Paradoxism

- Să utilizeze metode științifice (în special algoritmi) pentru a genera (și de asemenea studia) opere literare și artistice contradictorii;

- Pentru a crea lucrări literare și artistice contradictorii în spații științifice (folosind: simboluri, meta-limbaj, matrice, teoreme, leme științifice, etc.).

Smarandache Florentin

„Dicționar de informatică”, de Denis Howe

Un dicționar mare și bine documentat, care se ocupă cu termeni din domeniul

Informaticii, *Dicționarul Online Gratuit de Informatică*, este editat de Denis Howe, Anglia (dbh@doc.ic.ac.uk). Cu aprobarea sa, cităm din acest compendiu definițiile cu privire la noțiunile neutrosofice:

1. Neutrosofie

<*filosofie*> [Din latinescul “neuter”, neutru, grecescul “sofia”, calificare / înțelepciune] O ramură a filosofiei introdusă de Florentin Smarandache în 1980, care studiază originea, natura și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre de ideatic.

Neutrosafia consideră o propunere, teorie, eveniment, concept, sau entitate "A" în raport cu opusul său, "antiA" și ceea ce nu este A notat

drept "*nonA*", iar ceea ce nu este nici "*A*" nici "*antiA*" o notează cu "*neutA*".

Neutrosafia stă la baza logicii neutrosofice, probabilității neutrosofice, mulțimii neutrosofice, și statisticilor neutrosofice.

[*"Neutrosomie / Probabilitate, Mulțime și Logică Neutrosomică"*, Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-07-29)

2. Logica neutrosomică

<logic> (sau "logica lui Smarandache") O generalizare a logicii fuzzy bazată pe Neutrosomie. O propoziție este $t\%$ adevărată, $i\%$ nedeterminată și $f\%$ falsă, unde t , i și f sunt valorile reale din gama T, I, F , cu nici o restricție privind T, I, F și nici asupra sumei $n = t + i + f$. Logica neutrosomică generalizează astfel:

- Logica intuiționistă, care sprijină teorii incomplete (pentru $0 < n < 100$, $0 \leq t, i, f < 100$);

- Logica fuzzy (pentru $n = 100$ și $i = 0$ și $0 \leq t, i, f \leq 100$);

- Logica booleană (pentru $n = 100$ și $i = 0$, cu $t, f = 0$ sau 100);

- Logica multi-valorică (pentru $0 \leq t, i, f \leq 100$);

- Logica paraconsistentă (pentru $n > 100$, cu $t, f < 100$);

- Dialeteism, care spune că unele contradicții sunt adevărate (pentru $t = f = 100$ și $i = 0$; unele paradoxuri pot fi notate astfel).

Comparativ cu toate celelalte logici, logica neutrosofică introduce un procentaj de "nedeterminare" - din cauza unor parametri neașteptați ascunși în unele propoziții. De asemenea permite ca fiecare componentă t, i, f să "dea peste" 100 sau să "înghețe" sub 0. De exemplu, în unele tautologii $t > 100$, numit "supra-adevăr".

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulțime și Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-10-04)

3. Mulțime Neutrosofică

<logic> O generalizare a mulțimii intuiționiste, mulțimii clasice, mulțimii fuzzy, mulțimii paraconsistente, mulțimii dialeteiste, mulțimii paradoxiste, mulțimii tautologice. Bazată pe Neutrosofie. Un element $x(T, I, F)$, face parte din mulțime în felul următor: are gradul de apartenență $t\%$ la această mulțime, gradul de determinare $i\%$ în mulțime, și gradul de neapartenență $f\%$, unde t, i și f sunt numere reale

aparținând respectiv mulțimilor T, I, F , cu nici o restricție privind T, I, F și nici referitor la suma lor $n = t + i + f$.

Mulțimea neutrosofică generalizează:

- Mulțimea intuiționistă, care sprijină teorii incomplete (pentru $0 < n < 100, 0 \leq t, i, f < 100$);

- Mulțimea fuzzy (pentru $n = 100$ și $i = 0$ și $0 \leq t, i, f \leq 100$);

- Mulțimea clasică (pentru $n = 100$ și $i = 0$, cu $t, f = 0$ sau 100);

- Mulțimea paraconsistentă (pentru $n > 100$, cu $t, f < 100$);

- Mulțimea dialeteistă, care spune că intersecția unor mulțimi disjuncte nu este goală (pentru $t = f = 100$ și $i = 0$; unele mulțimi paradoxiste poate fi notate astfel).

["Neutrosografie / Probabilitate, Mulțime și Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-12-14)

4. Probabilitate Neutrosofică

<logic> O formă extinsă de probabilitate bazată pe Neutrosografie, în care o declarație care este $t\%$ adevărată, $i\%$ nedeterminată și $f\%$ falsă, unde t, i, f sunt valorile reale din gama T, I, F în

$I-0, 1+I$, cu nici o restricție privind T, I, F și nici privind suma $n = t + i + f$.

["Neutrosomie / Probabilitate, Mulțime și Logică Neutrosomică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-10-04)

5. Statistici neutrosomice

<*statistici*> Analiza evenimentelor descrise de probabilitatea neutrosomică.

["Neutrosomie / Probabilitate, Mulțime și Logică Neutrosomică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-07-05)

Aceste definiții primesc o formă mai generală în următoarele două lucrări ale lui Smarandache și sunt explicate, exemplificate, oferindu-se ultimele versiuni. De ce a fost necesară extinderea *logicii fuzzy*?

a) deoarece un paradox, ca propoziție, nu poate fi descris în logica fuzzy;

b) și deoarece logica neutrosomică ajută la construirea unei delimitări între un "adevăr relativ" și un "adevăr absolut", în timp ce logica fuzzy nu o face.

Din cauza faptului că un paradox este o propoziție care este adevărată și falsă în același timp, valoarea logică neutrosofică $NL(paradox) = (1, i, 1)$, dar această notare nu poate fi folosită în determinarea valorii logice fuzzy $FL(paradox)$, deoarece în cazul în care $FL(paradox) = 1$ (adevăr), atunci în mod automat componenta fuzzy de falsitate este 0. De aceea este interesant studiul neutrosofiei.

Bibliografie:

[1] Howe, Denis, editor, "Dicționar Online Gratuit de Informatica", <http://foldoc.doc.ic.ac.uk/>.

[2] Popescu, Titu, "Estetica paradoxismului", Editura Tempus, București, 1995;
<http://www.gallup.unm.edu/~Smarandache/Aesthetics.pdf>.

[3] Smarandache, Florentin, "Collected Papers", Vol. II, Universitatea din Chișinău, Chișinău, 1997.

[4] Soare, Ion, "Paradoxism și postmodernism", Almarom, Rm.. Vâlcea, 2000;
<http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.pdf>.

Smarandache Florentin

Neutrosafia, o Nouă Ramură a Filosofiei

1. Abstract

În această lucrare este prezentată o nouă ramură a filosofiei, numită neutrosafie, care studiază originea, natura, și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre de ideatic. Teza fundamentală: Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată și $F\%$ falsă, unde T, I, F sunt submulțimi standard sau non-standard incluse în intervalul non-standard $]1 - 0, + [$.

Teoria fundamentală:

Fiecare idee $\langle A \rangle$ tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei $\langle Non-A \rangle$ (nu numai $\langle Anti-A \rangle$, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrosafia stă la baza logicii neutrosofice, o logică cu valoare multiplă care generalizează logica fuzzy, la baza mulțimii neutrosofice care generalizează mulțimea fuzzy, la baza probabilității neutrosofice și a statisticilor

neutrosofice, care generalizează probabilitatea clasică și imprecisă și respectiv statisticele.

Cuvinte cheie și expresii: analiza non-standard, număr hiper-real, infinitezimal, monadă, interval unitar real non-standard, operațiuni cu mulțimi.

1991 MSC: 00A30, 03-02, 03B50

1.1. Cuvînt înainte

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, o imprecizie mai precisă este necesară. De aceea, în acest studiu este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei probabilităților', 'mulțimii fuzzy', și 'logicii fuzzy' la <probabilitate neutrosofică>, <mulțime neutrosofică>, și respectiv <logică neutrosofică>. Ele sunt utile în domeniul inteligenței artificiale, rețelelor neuronale, programării evoluționare, sistemelor neutrosofice dinamice, și mecanicii cuantice.

În special în teoria cuantică există o incertitudine cu privire la energie și la momentul particulelor, deoarece particulele nu au poziții exacte în lumea subatomică, vom calcula mai bine probabilitățile lor neutrosofice la unele

puncte (adică implicînd un procentaj de incertitudine și nedeterminare - în spatele procentajelor de adevăr și respectiv de falsitate) decît probabilitățile lor clasice.

În afară de matematică și de filosofia interrelațională, se caută Matematica în conexiune cu Psihologia, Sociologia, Economia, și Literatura.

Acesta este un studiu de bază al filosofiei neutrosofice, deoarece consider că un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate școlile / mișcările/ tezele / ideile filozofice și să extragă caracteristici pozitive, negative, și neutre.

Filosofia este supusă interpretării.

Prezentăm o propedeutică și o primă încercare de astfel de tratat.

[O filozofie neutrosofică exhaustivă (dacă așa ceva este posibil) ar trebui să fie o sinteză a tuturor filozofiilor dintr-un sistem neutrosofic.]

Acest articol se compune dintr-o colecție de fragmente concise, scurte observații, diverse citate, aforisme, unele dintre ele într-o formă poetică. (Referințele principale sunt enumerate după mai multe fragmente individuale.) De

asemenea, articolul introduce și explorează noi termeni în cadrul avangardei și al metodelor filozofice experimentale sub diverse logici valorice.

1.2. Neutrosafie, o nouă ramură de Filozofie

A) Etimologie

Neutru-sofie [Din francezul *neutre* <latinul *neuter*, neutru, și grecescul *sophia*, calificare / înțelepciune] înseamnă cunoaștere a gândirii neutre.

B) Definiție

Neutrosafia este o nouă ramură a filozofiei, care studiază originea, natura, și scopul neutralităților, precum și interacțiunile lor cu diferite spectre ideatice.

C) Caracteristici

Acest mod de gândire:

- propune noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mișcări;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;
- tratează din unghiuri diferite concepte și

sisteme vechi, arătînd că o idee, care este ade-vărată într-un sistem de referință dat, poate fi falsă în altul -- și invers;

- încearcă să atenueze războiul de idei, și să se războiască cu ideile pașnice;

- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, și instabilitatea sistemelor stabile.

D) Metode de Studiu Neutrosific

Matematizare (logica neutrosifică, probabilitatea neutrosifică și statisticile neutrosifice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicție, paradox, tautologie, analogie, re-interpretare, asociere, interferență, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E) Formalizarea

Să notăm cu $\langle A \rangle$ o idee, sau propunere, teorie, eveniment, concept, entitate, cu $\langle Non-A \rangle$ ceea ce nu este $\langle A \rangle$, și cu $\langle Anti-A \rangle$ opusul $\langle A \rangle$.

De asemenea, $\langle Neut-A \rangle$ simbolizează ceea ce nu este nici $\langle A \rangle$ nici $\langle Anti-A \rangle$ și anume neutralitatea dintre cele două extreme. Și $\langle A' \rangle$ o versiune a $\langle A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle$ este diferit de $\langle Anti-A \rangle$.

De exemplu:

Dacă $\langle A \rangle = \text{alb}$, apoi $\langle Anti-A \rangle = \text{negru}$ (antonim),

dar $\langle Non-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, negru, etc. (orice culoare, mai puțin albul), în timp ce $\langle Neut-A \rangle =$ verde, roșu, albastru, galben, etc. (orice culoare, cu excepția albului și negrului), și $\langle A' \rangle =$ alb închis, etc. (orice nuanță de alb).

Într-un mod clasic:

$\langle Neut-A \rangle \equiv \langle Neut-(Anti-A) \rangle$, adică neutralitățile lui $\langle A \rangle$ sunt identice cu neutralitățile lui $\langle Anti-A \rangle$.

$\langle Non-A \rangle \cup \langle Anti-A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle \cup \langle Neut-A \rangle$ precum și,

$$\langle A \rangle \cap \langle Anti-A \rangle = \emptyset,$$

$$\langle A \rangle \cap \langle Non-A \rangle = \emptyset,$$

ori $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$ și $\langle Anti-A \rangle$ sunt disjuncte două câte două.

$\langle Non-A \rangle$ este completarea lui $\langle A \rangle$ cu privire la mulțimea universală.

Dar pentru că în multe cazuri frontierele dintre noțiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca $\langle A \rangle$, $\langle Neut-A \rangle$, $\langle Anti-A \rangle$ (și bineînțeles $\langle Non-A \rangle$) să aibă părți comune, două câte două.

F) Principiul fundamental

Între o idee $\langle A \rangle$ și opusul ei $\langle Anti-A \rangle$, există un spectru continuu de putere a neutralităților $\langle Neut-A \rangle$.

G) Teza fundamentală

Orice idee $\langle A \rangle$ este $T\%$ adevărată, $I\%$ nedeterminată, și $F\%$ falsă, unde $T, I, F \in]-0, 1+[$.

H) Legi principale

Să luăm $\langle \alpha \rangle$ ca atribut și (T, I, F) în $]-0, 1+[$.

Atunci:

- Există o propunere $\langle P \rangle$ și un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este $T\% \langle \alpha \rangle$,

$I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-} \alpha \rangle$, și $F\% \langle \text{Anti-} \alpha \rangle$.

- Pentru orice propunere $\langle P \rangle$, există un sistem de referință $\{R\}$, astfel că $\langle P \rangle$ este

$T\% \langle \alpha \rangle$, $I\%$ nedeterminat sau $\langle \text{Neut-} \alpha \rangle$ și $F\% \langle \text{Anti-} \alpha \rangle$.

- $\langle \alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \text{Anti-} \alpha \rangle$, în timp ce $\langle \text{Anti-} \alpha \rangle$ este într-o anumită măsură $\langle \alpha \rangle$.

Prin urmare:

Pentru fiecare propoziție $\langle P \rangle$ există sisteme de referință $\{R1\}, \{R2\}, \dots$, astfel că

$\langle P \rangle$ arată diferit în fiecare dintre ele - obținând toate stările posibile de la $\langle P \rangle$ la $\langle \text{Neut-}P \rangle$ pînă la $\langle \text{Anti-}P \rangle$.

Și ca o consecință, pentru oricare două propoziții $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$, există două sisteme de referință $\{RM\}$ și respectiv $\{RN\}$, astfel că $\langle M \rangle$ și $\langle N \rangle$ arată la fel.

Sistemele de referință sunt ca niște oglinzi de curburi diferite care reflectă propozițiile.

I) Motto-uri

- Totul este posibil chiar și imposibilul!
- Nimic nu este perfect, nici chiar perfecțiunea!

J) Teorie Fundamentală

Fiecare <A> idee tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <Non-A> (nu numai <Anti-A>, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Între <A> și <Anti-A> există infinit de multe idei <Neut-A>, care pot echilibra <A> fără a fi necesare versiuni <Anti-A>.

Pentru a neutraliza o idee trebuie să descoperim toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate), și de imprecizie (nedeterminare) – apoi trebuie să inversăm / combinăm. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K) Delimitarea de alte concepte și teorii filozofice

1. Neutrosafia se bazează nu numai pe analiza de propuneri opuse, așa cum face dia-

lectica, ci de asemenea pe analiza neutralităților dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoașterii și ale raționamentului, neutrosafia trece de aceste limite și ia sub lupă nu numai caracteristicile definatorii și condițiile de fond ale unei entități $\langle E \rangle$ - dar și tot spectrul $\langle E' \rangle$ în legătură cu $\langle \text{Neut-}E \rangle$.

Epistemologia studiază contrariile filozofice, de exemplu $\langle E \rangle$ versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$, neutrosafia studiază $\langle \text{Neut-}E \rangle$ versus $\langle E \rangle$ și versus $\langle \text{Anti-}E \rangle$ ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralități.

3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică nici mentală. Neutrosafia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanțe separate și ultime conturează lumea.

5. *Hermeneutica* este arta sau știința interpretării, în timp ce neutrosafia creează idei noi și analizează o gamă largă de câmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile și dezechilibrarea sistemelor stabile.

6. *Filozofia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosafia combină cu adevărul de asemenea și neutralele.

7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecă-

rei clase de convingeri sau propuneri, în timp ce neutrosafia acceptă afirmații 100% adevărate precum și afirmații 100% false,

- în plus, verifică în care sisteme de referință procentajul incertitudinii se apropie de zero sau de 100.

L) Limitele filozofiei

Întreaga filozofie este un *tautologism*: adevărat în virtutea de formă, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către inițiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filozofia este goală sau dezinformativă, și reprezintă a priori cunoașterea.

Se poate afirma: Totul este adevărat, chiar și falsul!

Și totuși, întreaga filozofie este un *nihilism*: pentru ca orice idee, odată dovedită adevărată, este mai târziu dovedită ca falsă de către urmași. Este o contradicție: fals în virtute de formă. Prin urmare, filozofia este supra-informativă și o cunoaștere a posteriori.

Astfel, se poate afirma: Totul este fals, chiar și adevărul!

Toate ideile filozofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai târziu contrazise deoarece fiecare filozof încearcă să găsească o breșă în sistemele vechi. Chiar și

această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată... Și mai târziu alții o vor instala înapoi...

Prin urmare, filozofia este logic necesară și logic imposibilă. Agostoni Steuco din Gubbio a avut dreptate, diferențele dintre filozofi sunt de nediferențiat. Expresia lui Leibniz <adevărat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucât mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine posibilă în imaginația noastră.

(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)

- În această teorie nu se poate dovedi nimic!

- În această teorie nu se poate nega nimic!

Filosofism = Tautologism + nihilism.

M) Clasificarea de idei

a) acceptate cu ușurință, uitate repede;

b) acceptate cu ușurință, uitate greu;

c) acceptate greu, uitate repede;

d) acceptate greu, uitate greu.

Și versiuni diferite între orice două categorii.

N) Evoluția unui idei <A> în lume nu este ciclică (după cum a afirmat Marx), dar discontinuă, înnodată, fără margini:

$\langle \text{Neut-A} \rangle$ = fond ideatic existent, înainte de apariția lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-A} \rangle$ = o pre-idee, un precursor al lui $\langle A \rangle$;

$\langle \text{Pre-A}' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Pre-A} \rangle$;

$\langle A \rangle$ = Ideea în sine, care dă naștere implicit la:

$\langle \text{Non-A} \rangle$ = ceea ce este în afara lui $\langle A \rangle$;

$\langle A' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle A \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culture diferite;

$\langle A/\text{Neut-A} \rangle$ = Spectru de derivate /deviații $\langle A \rangle$, deoarece $\langle A \rangle$ se amestecă parțial mai întâi cu idei neutre;

$\langle \text{Anti-A} \rangle$ = Opusul direct al $\langle A \rangle$, dezvoltat în interiorul lui $\langle \text{Non-A} \rangle$;

$\langle \text{Anti-A}' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Anti-A} \rangle$ după interpretări / înțelegeri (greșite) de către persoane, școli, culture diferite;

$\langle \text{Anti-A}/\text{Neut-A} \rangle$ = Spectru de derivate / deviații $\langle \text{Anti-A} \rangle$, ceea ce înseamnă $\langle \text{Anti-A} \rangle$ parțial și $\langle \text{Neut-A} \rangle$ parțial combinate în procentaje diferite;

$\langle A'/\text{Anti-A}' \rangle$ = Spectru de derivate / deviații după amestecarea spectrelor $\langle A' \rangle$ și $\langle \text{Anti-A}' \rangle$;

$\langle \text{Post-A} \rangle$ = După $\langle A \rangle$, o post-idee, o concluzie;

$\langle \text{Post-A}' \rangle$ = Spectru de versiuni $\langle \text{Post-A} \rangle$;

$\langle \text{Neo-A} \rangle$ = $\langle A \rangle$ reluat într-un mod nou, la

un alt nivel, în condiții noi, ca într-o curbă iregulară cu puncte inflexiune, în perioade evolute și evolvente, într-un mod de recurent, viața lui $\langle A \rangle$ re-începe.

"Spirala" evoluției, a lui Marx, este înlocuită cu o curbă diferențială complexă, cu urcușurile și coborâșurile sale, cu noduri - pentru că evoluția înseamnă și cicluri de involuție.

Aceasta este *dinafilozofia* = studiul drumului infinit al unei idei.

$\langle Neo-A \rangle$ are o sferă mai largă (incluzînd, în afară de părți vechi ale $\langle A \rangle$ și părți ale $\langle Neut-A \rangle$ rezultate din combinații anterioare), mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinații cu diferite idei $\langle Non-A \rangle$).

Dar, $\langle Neo-A \rangle$, ca un întreg în sine, are tendința de a-și omogeniza conținutul și apoi de a dezomogeniza prin alăturarea cu alte idei.

Și așa mai departe, pînă cînd $\langle A \rangle$ -ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul $\langle Non-A \rangle$, fiind nedeslușit de ansamblu. Și acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele.

Întregul se destramă, pentru că mișcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conținînd părți din originalul $\langle A \rangle$), care își încep viața lor într-un mod similar. Drept un imperiu multinațional.

Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau idei neutre între cele două.

Astfel, în timp, $\langle A \rangle$ ajunge să se amestece cu $\langle \text{Neut-A} \rangle$ și $\langle \text{Anti-A} \rangle$.

Nu am spune că "opusele se atrag", dar $\langle A \rangle$ și $\langle \text{Non-A} \rangle$ (adică interiorul, exteriorul și neutrul ideii).

Prin urmare, rezumatul lui Hegel a fost incomplet: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicția dintre teză și anti-teză este depășită și astfel rezolvată printr-o sinteză.

Deci Socrate la început, sau Marx și Engels (materialismul dialectic).

Nu este un sistem triadic:

- Teză, antiteză, sinteză (Hegelieni); sau

- Afirmatie, negare, negație a negației (Marxiști);

ci un sistem piramidal pluradic, așa cum se vede mai sus.

Antiteza $\langle \text{Anti-T} \rangle$ a lui Hegel și Marx nu rezultă pur și simplu din teza $\langle T \rangle$. $\langle T \rangle$ apare pe un fond de idei preexistente, și se amestecă cu ele în evoluția sa.

$\langle \text{Anti-T} \rangle$ este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un câmp gol, și folosește în con-

strucția sa, nu numai elemente opuse $\langle T \rangle$, dar și elementele de $\langle Neut-T \rangle$, precum și elemente de $\langle T \rangle$.

Căci o teză $\langle T \rangle$ este înlocuită nu numai de către o antiteză $\langle Anti-T \rangle$, dar și de diferite versiuni ale neutralităților $\langle Neut-T \rangle$.

Am putea rezuma astfel: teză-neutră (fond ideatic înainte de teză), pre-teză, teză, proteză, non-teză (diferită, dar nu opusă), anti-teză, post-teză, neo-teză.

Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. A fost necesară generalizarea. De la simplism la organicism.

O) Formule filozofice

De ce există atât de multe școli filozofice distincte (chiar contrare)?

De ce, concomitent cu introducerea unei noțiuni $\langle A \rangle$, rezulta inversul ei $\langle Non-A \rangle$?

Acum, sunt prezentate formule filozofice numai pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obții formule (exacte).

a) Legea Echilibrului:

Cu cât $\langle A \rangle$ crește mai mult, cu atât scade $\langle Anti-A \rangle$. Relația este următoarea:

$$\langle A \rangle \times \langle Anti-A \rangle = k \times \langle Neut-A \rangle,$$

unde k este o constantă care depinde de $\langle A \rangle$ și

$\langle \text{Neut-A} \rangle$ este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităților, atunci formula de mai sus este simplificată:

$$\langle A \rangle \times \langle \text{Anti-A} \rangle = k,$$

unde k este o constantă care depinde de $\langle A \rangle$.

Cazuri particulare interesante:

Industrializare \times *Spiritualizare* = constant,
pentru orice societate.

Cu cât o societate este mai industrializată, cu atât scade nivelul spiritual al cetățenilor săi.

Știința \times *Religie* = constant.

Alb \times *Negru* = constant.

Plus \times *Minus* = constant.

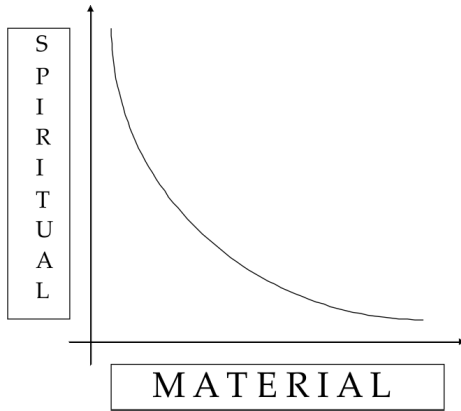
Împingând limitele, în alte cuvinte, calculând în spațiul absolut, se obține:

Totul \times *Nimic* = universal constant.

Ne îndreptăm către o matematizare a filozofiei, dar nu în sens Platonian.

Graficul 5. O.a.1:

Materialism \times *Idealism* = constant, pentru orice societate.

Axele carteziene verticale și orizontale sunt asimptote pentru curba $M \times I = k$.

b) Legea Anti-reflexivitate:

$\langle A \rangle$ în oglindă cu $\langle A \rangle$ dispare treptat.

Sau $\langle A \rangle$ -ul lui $\langle A \rangle$ se poate transforma într-un $\langle A \rangle$ distorsionat.

Exemple:

Căsătoria între rude dă naștere la descendenți anoști (de multe ori cu handicap).

De aceea, amestecând specii de plante (și uneori, rase de animale și oameni), obținem hibrizi cu calități și / sau cantități mai bune. Teoria biologică a amestecării speciilor.

De aceea, emigrarea este benignă întrucât aduce sânge proaspăt într-o populație statică.

Nihilismul, propovăduit după romanul

"Părinți și copii" de Turgeniev în 1862 drept o negare absolută, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!

Dadaismul dadaismului dispare.

c) Legea de Complementaritate:

<A> simte nevoia să se completeze prin <Non-A> cu scopul de a forma un întreg.

Exemple:

Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc și să se asocieze. (Bărbatul cu femeia.)

Culorile complementare (care, combinate la intensitățile potrivite, produc albul).

d) Legea Efectului Invers:

Atunci când este încercată convertirea cuiva la o idee, credință, sau religie prin repetiții plictisitoare sau prin forță, acea persoana ajunge să o urască.

Exemple:

Cu cât rogi pe cineva să facă ceva, cu atât persoana vrea mai puțin să o facă.

Dublând regula, ajungi la înjumătățire.

Ce e mult, nu e bine ...

(invers proporțional).

Când ești sigur, nu fii!

Atunci când forțăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacție diferită (nu necesar opusă, precum afirma axioma legii a treia a mișcării a lui Newton):

e) Legea Identificării Întoarse:

$\langle Non-A \rangle$ este un $\langle A \rangle$ mai bun decât $\langle A \rangle$.

Exemplu:

Poezia este mai filozofică decât filozofia.

f) Legea Întreruperii Conectate:

$\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle$ au elemente în comun.

Exemple:

Există o distincție mică între "bine" și "rău".

Raționalul și iraționalul funcționează împreună inseparate.

Conștiința și inconștiința în mod similar.

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

g) Legea Întreruperii de Identități:

Lupta permanentă între $\langle A \rangle$ și $\langle A' \rangle$ (unde $\langle A' \rangle$ sunt diferite nuanțe de $\langle A \rangle$).

Exemple:

Lupta permanentă între adevărul absolut și adevărul relativ.

Distincția dintre falsul clar și falsul neutrosific (cea de doua noțiuni reprezintă o combinație de grade de falsitate, nedeterminare, și adevăr).

h) Legea Compensației:

Dacă acum $\langle A \rangle$, atunci mai târziu $\langle Non-A \rangle$.

Exemple:

Orice pierdere are un câștig. [ceea ce înseamnă că mai târziu va fi mai bine, pentru că ai învățat ceva din pagubă].

Nu există niciun succes fără eșec. [aveți răbdare!].

i) Legea Stării Stabilite:

Nu pot fi depășite limitele proprii.

(Ne învârtim în cercul propriu.)

j) Legea Gravitației Ideationale:

Fiecare idee $\langle A \rangle$ atrage și respinge altă

idee $\langle B \rangle$ cu o forță direct proporțională cu produsul măsurilor lor neutrosofice și exponențialul distanței lor.

(În opoziție cu reafirmarea modernă a Legii lui Newton cu privire la gravitația particulelor de materie, distanța influențează direct proporțional - nu indirect: cu cât sunt ideile mai opuse (distanțate), cu atât se atrag mai puternic.)

k) Legea Gravitației Universale Ideati-onale:

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$ (nu către $\langle Anti-A \rangle$ cum a spus Hegel) și reciproc. Există forțe care acționează asupra lui $\langle A \rangle$, orientând-o către $\langle Non-A \rangle$, până când un punct critic este atins, iar apoi $\langle A \rangle$ se întoarce. $\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle$ sunt în continuă mișcare, iar limitele lor se schimbă în consecință.

Exemple:

Perfecțiunea duce la imperfecțiune.

Ignoranța este mulțumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de... incompetență!

Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr:

Să spunem că X obține un loc de muncă la nivelul $L1$;

- dacă este bun, este promovat la nivelul $L2$;

- dacă este bun în noua sa poziție, este promovat mai departe la $L3$;

- și așa mai departe ... până când el nu mai este bun și prin urmare, nu mai este promovat;

- astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetență.

$\langle A \rangle$ tinde către $\langle Non-A \rangle$.

Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mișcarea este neliniară.

$\langle Non-A \rangle$ dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt $\langle A \rangle$ " ($\langle A \rangle$ exterior), să le indexăm în mulțimea $\{\langle Non-A \rangle_i\}$.

(Toate versiunile $\{\langle Anti-A \rangle_i\}$ sunt incluse în $\langle Non-A \rangle$.)

Prin urmare, infinit de multe versiuni $\langle Non-A \rangle_i$ gravitează, precum planetele în jurul unui astru, pe orbitele lui $\langle A \rangle$. Și între fiecare versiune $\langle Non-A \rangle_i$ și centrul de greutate al "astrului" $\langle A \rangle$, există forțe de atracție și de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: $P_m(i)$

pentru $\langle A \rangle$ și $Qm(i)$ pentru $\langle Non-A \rangle i$ și apoi se depărtează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: $PM(i)$ pentru $\langle A \rangle$ și $QM(i)$ pentru $\langle Non-A \rangle i$.

Prin ecuații diferențiale putem calcula distanțele minime și maxime (spirituale) dintre $\langle A \rangle$ și $\langle Non-A \rangle i$, coordonatele carteziene ale punctelor critice și *status quo*-ul fiecărei versiuni.

Am putea spune că $\langle A \rangle$ și o versiune $\langle Non-A \rangle i$ se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.

Când toate versiunile $\langle Non-A \rangle i$ cad sub categoria $\langle A \rangle$ avem o catastrofă!

Bibliografie

Florentin Smarandache, "A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic.

Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics", 1995.

Smarandache Florentin

Legături neutrosofice

Pentru a limpezi lucrurile privind teoria neutrosofică și neconvenționalul este suficient să plecăm de la Realitatea în Sine unde limitele noastre convenționale nu mai sînt convențiile noastre limitate și infinitul nostru limitat (∞^*) ci relativul oricărei convenții, infinitul în sine și nelimitatul (\odot). Adică să ne imaginăm cele trei variante neutrosofice $\langle A \rangle$ respectiv $\langle \text{anti}A \rangle$ și $\langle \text{neut}A \rangle$ cu limite infinite sau nelimitate. În acest context $\langle \text{neut}A \rangle$ își pierde sensul în condițiile în care $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ sînt nelimitate și simultane. Aceasta este realitatea și nu alta iar limitarea lui $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ nu face decît să se presupună (convențional evident) că acestea au limite și că la limita aceea sînt o perfecțiune ceea ce nu este o realitate deoarece în convențional perfecțiunea nu există. În plus trebuie să facem o extindere a noțiunilor dincolo de matematică deoarece $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ din matematică nu sînt altceva decît contrariile din filozofie, contrarii ce aparțin tuturor științelor și neștiin-

țelor și nu doar matematicii. Așa cum am mai spus matematica este o filozofie unidirecțională o reflectare a realității din punct de vedere matematic și trebuie să extrapolăm aceste teorii de la matematică la realitatea în sine. Conform teoriei neutrosofice extrapolând putem scrie trei relații:

- simultaneitate ($\langle A \rangle + \langle \text{neut}A \rangle + \langle \text{anti}A \rangle$) = realitate convențională, unde $A \in (0^*, \infty^*)$ iar $\langle A \rangle$ și $\langle \text{anti}A \rangle$ sînt limitele convenționale ale oricărei contrarii dar care nu sînt atinse niciodată de contraria în sine sau sînt limitele oricărei **entități/univers** care de asemenea nu sînt atinse de **entitate/univers** căreia îi aparțin.

- simultaneitate ($\langle A \rangle + \langle \text{anti}A \rangle$) = realitatea în sine unde $\langle \text{neut}A \rangle = 0$ iar $A \in (0, \infty)$

- simultaneitate $\langle \text{nec}A \rangle =$ realitatea neconvențională unde $\langle \text{nec}A \rangle = \langle A \rangle$ în același timp în care $\langle \text{nec}A \rangle = \langle \text{anti}A \rangle$ iar $A \in (0, \odot)$ în timpul în care $\odot =$ nelimitat și 0 este un 0 nelimitat de mic respectiv secvență neconvențională la care nu ajungem niciodată nici noi nici alte **entități/univers**. Acum să facem legătura teoriei neutrosofice cu realitatea adică să generalizăm termenii $\langle A \rangle$, $\langle \text{anti}A \rangle$ și $\langle \text{neut}A \rangle$ nu doar la filozofia matematică ci la filozofia generală unde acționează aceleași contrarii (**bine/rău, frumos/urît, libertate/constrîngere**, etc.) și fie-

care cu neutrul lor. Am să dau un singur exemplu **entitatea/univers** om care este existență (<A>) și inexistență (<antiA>) convențională adică apariția și dispariția ei în timp ce viața în sine este neutrul, respectiv <neutA>. Ce este acest neutru, adică noi însăși (evident în convențional) este o clipă dilatată, un 0 dilatat sau prezentul în sine. Prezentul este o clipă care doar în aparență există deoarece în momentul când îl constați el déjà a devenit trecut, la fel și acest neutru el intuitiv există dar în realitate este inexistent. Este normal ca între elemente finite, limitate să existe un intermediar dar între elemente infinite intermediarul este inutil sau inexistent. Matematic vorbind ce este viața unui om raportată la infinit sau nelimitat, este $c/nelimitat$ adică 0, în convențional este c/∞^* iar acest raport nu mai este 0 deoarece ∞^* nu este un nelimitat ci o constantă mare dar limitată. Toată această teorie este valabilă și pentru necontrarii dacă ținem cont că orice **entitate/univers** are valențe **pozitiv/negativ** pe orice element al ei și că pozitivul și negativul sînt contrarii.

Păroiu Tudor

Introducere în neconvențional

Cînd m-am născut nici nu știu cum arăta lumea, primele amintiri îmi aduc în față imagini de obiecte de care mă loveam sau imaginea părinților mei fericiți care nu știau ce să mai facă pentru mine. Acum mă întreb dacă ceea ce vedeam eu atunci era într-adevăr lumea reală, “realitatea” sau “visul”, nu sînt convins nici acum că aceea era o realitate cum nici că ceea ce trăiesc acum este o “realitate”, chiar dacă mai toți îi spun “realitate”. Chiar dacă uneori încerc să mă conving că simțurile mele, auzul, văzul sau pipăitul, etc. sau spiritul întreg (sufletul cum spun bătrîni) s-au perfecționat, tot nu mă pot convinge că am atins perfecțiunea lor. (eu nu cred în perfecțiune, probabil cum nu credeți nici voi, pentru că noi nu ajungem la ea nicio-dată) Atunci nu vedeam cu siguranță “realitatea” pentru că era doar un vis al începuturilor, sînt sigur că nici acum nu văd “realitatea” atunci ce văd și ce vedeți voi și mai ales ce văd celelalte **entități/univers** din această “realitate”? De 2000

de ani oamenii au crezut în această „realitate”, au văzut această “realitate” cînd materie cînd idee, dar vine un neavenit, sau poate nebun să spună că greșim, că toți au greșit și greșesc și că nu au văzut și nu văd “realitatea”. (n-o văd “corect”, convențional vorbind) Ei nu văd că de fapt materia și idea sînt simultane? Nu există materie fără idee și nici idee fără materie la fel cum nu există materie fără energie și nici energie fără materie. De aici și acum întreg sistemul trebuie redefinit, începînd cu teoriile lui Aristotel și pînă la Husserl sau Heidegger sau Kant totul trebuie revizuit, reflectat ca simultaneitate și nu doar independent. Nu dor atît, teoriile artei, științei sau culturii, civilizației și destinului ei, etc. trebuiesc revizuite și stabilită direcția pe care o căutăm, adevărul pe care îl căutăm. Ce căutăm, adevărul nostru convențional și limitat de propriile noastre convenții, adevărul real la care ajungem doar prin spiritul uneia sau mai multor **entități/univers** sau adevărul neconvențional nelimitat la care noi și limitele noastre convenționale nu va ajunge niciodată? Cunoașterea lor transcendențială sau nu, experiență primară sau nu trebuie pusă în concordanță cu această simultaneitate **materie/idee/energie**. Și ca să devină mai interesant vă aduc în prim plan unele din cele mai noi desco-

periri ale științei unde paradoxal în lumea cuantică a apărut ipoteza existenței a două lumi paralele (una sistem și alta haos) care în loc să limpezească apele mai rău le agită. Este nevoie de neconvențional. Pe de o parte pentru că aduce în prim plan paradoxul ca existență obligatorie în orice **entitate/univers**, (aici intră și simultaneitatea **materie/idée/energie**, simultaneitate care doar din snobism se poate spune că nu este o Realitate în Sine) pe de altă parte orice paradox rămîne paradox în orice condiții, dar esențial este că acest paradox nu este exprimat de existența a două lumi paralele ci simultane. (mărim astfel incertitudinile ca și cînd nu era destul)

O altă idee care tulbură mintea umană (**entitate/univers**) este tendința ei de a crede că energia poate produce materie și că din Bing-Bangul ancestral (presupus doar energie) am apărut noi **materia/idee**. Lumea este în impas dacă nu aderă la simultaneitățile neconvenționalului menționate (sînt mult mai multe simultaneități vom vedea) și merge în continuare pe idea greșită că energia poate produce materie. Să vedem argumentele. Plecăm de la o întrebare, oare la rîndul ei energia se produce din vid, poate un savant sau o știință să ne confirme că energia se produce din vid? NU. În nici un

caz. Orice energie, (gravitațională, magnetică, electrică, atomică tare și slabă) este produsul mai exact efectul materiei și nu invers, (în lumea convențională, deoarece în neconvențional energia poate produce materie în același timp în care materia produce energie ele fiind simultane și absurde ca noțiuni în același timp, ca și Dumnezeu) nu putem crede altceva. Să ne imaginăm ce se întâmplă cu orice corp dacă îl aruncăm pe soare, într-o Gaură Neagră sau un Big-Bang. Credeți că dispare pur și simplu, este evident că pe soare nu dispare ci se transformă în particule ceva mai mici. Materia lui nu dispare nici într-o Gaură Neagră sau Big-bang. El se transformă în particule din ce în ce mai mici, în raport de energia care participă, iar dacă această energie ar fi nelimitată și ca valoare și ca extindere **spațiu/timp** acele corpuri s-ar transforma în particule foarte mici, (imposibil de măsurat sau detectat de o **entitate/univers** chiar om) nelimitat de mici. În concluzie materia nu dispare (este doar o aparență) ci din contră așa cum energia devine mică de nivel cuantic și materia devine mică de nivel cuantic, ba mai mult materia ca și energia devin atât de mici încât nici o **entitate/univers** nu le mai poate detecta, măsura, convenționaliza, cunoaște, etc. **Materia/idéa/energia** în aceste condiții devine

0, față de un 0^* (cuantificabil convențional, diferit ca realitate de 0 dar infinit apropiat de 0) care definește o lume cuantică, 0 este un paradox care deși nu reprezintă nimic el reproduce ulterior Universul în Sine, inclusiv lumea noastră convențională. Desigur unii vor spune că nu există energii nelimitate sau materie nelimitată (mică sau mare), eu vă aduc două argumente, unul că neputința oricărei **entități/univers** este mult prea mare, ca dovadă că noi nu suntem în stare să măsurăm energia cuantificabilă decât limitat și doar ajutat de alte **entități/univers** (calculatoare, scule, instrumente, aparate, etc.) și doi că nu cunoaștem și nu putem măsura dimensiunile atomelor nucleului cu atât mai mult să determinăm structura lor, pe de altă parte nimeni și nimic nu a putut defini limitele Universului în Sine nici în exterior nici în interior pe nici o direcție sau știință. Poate spune cineva că a găsit limita spațiului sau a timpului? NU. Mai sînt o mulțime de argumente, ca dovadă că deși știința a evoluat imens (imensitatea ei este raportată la universul nostru convențional pentru că raportată la Universul în Sine este infim de mică, chiar 0) nici o ramură a științei nu a găsit un capăt în direcția propusă ca extindere dar nici capătul de pornire nu l-a determinat nimeni în mod absolut ca punct de plecare sau

limită internă, ci doar ca relativ convențional. Știința ca și mintea umană ca și spiritul oricărei **entități/univers** produce doar reflectări ale realității, adică convenții și convențional. Relative în raport de absolutul lor ca Univers în Sine (paradox).

Filozofia este definită de dicționar ca “știință constituită dintr-un ansamblu încheșat de noțiuni și idei, care interpretează și reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale sau “concepție generală despre lume și viață, proprie unui gânditor sau unui grup de gânditori”. Dacă filozofia reflectă “realitatea” înseamnă că orice **entitate/univers** care reflectă “realitatea” într-un fel sau altul face filozofie, deoarece orice **entitate/univers** reflectă “realitatea” într-un fel sau altul înseamnă că orice **entitate/univers** face filozofie și nu doar omul cum s-a crezut până acum. Mai mult orice știință sau neștiință, sau religie sau ateism reflectă “realitatea” într-un fel sau altul, altfel spus face filozofie (respectiv filozofie teistă sau ateistă, matematică sau chimică, fizică sau biologică, etc.) La această concluzie mai trebuie adăugat ceva, că nimeni și nimic nu reflectă perfect “realitatea”, toate **entitățile/univers** reflectă “realitatea” prin intermediari și cu ajutorul unuia sau mai multor intermediari (**entități/univers**, simțuri, intuiții,

etc.). Acești intermediari sînt tot **entități/ univers** și la rîndul lor reflectă "realitatea" prin alți intermediari. Adică noi percepem "realitatea" cu ajutorul spiritului, acesta prin intermediul simțurilor, care la rîndul lor fac intermedierea prin organe (ochi, urechi, etc.), la rîndul lor prin atomi și molecule ș.a.m.d. Mai nou ne-am convins, sper, că realitatea n-o mai putem reflecta direct cu posibilitățile noastre ci obligatoriu intermediare de alte **entități/univers** (calculatoare, scule, aparate, etc.) În acest caz este evident că noi în mod direct nu reflectăm realitatea. Nu putem spune nici că realitatea noastră este doar iluzie, atunci ce reflectăm? Vă spun eu reflectăm o „realitate” care deși este pentru noi doar o iluzie, ea este o “realitate” doar nepuțința noastră și a oricărei **entități/univers** face ca realitatea să nu poată fi redată ca realitate. Este o simultaneitate de iluzie și realitate respectiv **iluzie/realitate**.

Dacă privim simultaneitățile definite pînă acum **materie/idée/energie, entitate/univers, iluzie/realitate**, vom descoperi noi categorii filozofice mult mai apropiate de “realitate” decît “realitatea” antică, clasică sau modern definită în filozofiile anterioare. Vom descoperi astfel categoriile de bază ale unei noi filozofii care nu numai că este o noutate ca reflectare a “realității”

dar această filozofie își permite și să sistematizeze și să redefească întreaga cunoaștere umană nu doar filozofia de pînă acum. Filozofiile anterioare au plecat în mod eronat (nici nu aveau știința și evoluția de partea lor, să recunoaștem) de la simțurile directe și de la categorii filozofice ca spațiul și timpul pe care le-au făcut experiențe primare, (Husserl) transcendente (Kant) sau materiale (Marx) sau ideale, (Hegel), eul și sinele (Schelling), etc. Din lipsa evoluției spirituale și a științelor ei s-au limitat la nivelul cunoașterii timpului lor, ca atare și categoriile lor filozofice de spațiu și timp erau limitate la universal lor convențional. Aceste categorii filozofice nu sînt greșite ele sînt doar limitate și ca simple categorii filozofice dar și ca legături cu alte categorii filozofice sau între ele. Astfel ei nu au avut capacitatea (au pierdut din vedere s-au nu au putut) să definească o altă categorie filozofică esențială care aduce o nouă perspectivă a cunoașterii "realității" și a **iluziei/realitate**. Categoria filozofică la care trebuie raportat inclusiv spațiul și timpul este "transformarea". Transformarea este categoria filozofică față de care trebuiesc raportate toate categoriile filozofice și toate **entitățile/univers**. Este elementul de echilibru în raport de care putem face compararea filozofiilor și clasificarea lor.

În lipsa ei toate convențiile și nonconvențiile devin absurde. Timpul și spațiul sînt efecte ale transformării și nu invers cum se credea, este dacă doriți ca și cînd noi nu mai existăm dar vrem să măsurăm spațiul și timpul universului nostru, imposibil. Dacă murim credeți că mai putem vorbi noi despre spațiu și timp sau despre orice altceva? NU. Dacă transformarea noastră convențională dispare (adică noi ca **entitate/univers** de sine) dispare totul pentru noi ca **entitate/univers** adică pentru transformarea care eram dispare și spațiul și timpul definit de ea. Este evident un paradox la care orice **entitate/univers** este supusă indiferent de dimensiunile spațiului și timpului său.

Spun **entitate/univers** dintr-un singur motiv deocamdată, nu există entitate (atom, moleculă, om, animal, plantă, planete, Universul în Sine, etc.) care să nu fie un univers (atom, moleculă, om, animal, plantă, planete, Universul în Sine, etc.) indiferent cît de mare sau cît de mică este. Dacă plecăm de la transformare de data aceasta vom descoperi o simultaneitate foarte importantă universul. Universul redefinit astfel este o simultaneitate a acestor trei categorii filozofice transformare, spațiu și timp, respectiv, universul este simultaneitatea **transformare/spațiu/timp**. Încercați să negați acest lucru și să

descoperiți un univers (atom, moleculă, om, animal, plantă, planetă, Universul în Sine, etc.) care să nu fie determinat de simultaneitatea prezentată și mai discutăm. Ca să vedem importanța acestei definiții și rolul esențial al transformării să observăm că și universul lui Kant sau Heidegger, sau Husserl, sau oricare sînt determinate de simultaneitatea **transformare/spațiu/timp**, astfel dacă transformarea este una materială, filozofia și universul acesteia devin materialiste, dacă transformarea este de natură ideală atunci acestea devin idealiste, dacă transformarea este transcendentă filozofia și universal ei devin transcendente, etc. În noile condiții orice filozofie și ca să generalizez orice reflectare a "realității" este parte componentă a simultaneității **transformare/spațiu/timp** și nu doar a spațiului sau timpului sau chiar transformării respective. Prioritatea uneia sau alteia devine inutilă chiar dacă în mod convențional poate să o facă oricine, doar că este ca și cînd în fizica cuantică cineva ar putea spune că lumea sistemică este în fața lumii haosului acesteia, ceea ce ca "realitate" și nici ca **iluzie/realitate** nu este adevărat, la fel cum nu s-a reușit niciodată să se demonstreze prioritatea materiei sau ideii. În 2000 de ani nimeni nu a putut face acest lucru pentru că ele sînt simultane ca și teoria

acea cu oul și găina, acum putem spune cu certitudine că oul și găina au apărut simultan și nu succesiv. Și dacă am ajuns aici, așa cum am spus anterior “orice formă de organizare” nu este altceva decît o **entitate/univers** indiferent dacă analizăm materia, idéa sau energia sau simultaneitatea lor. Așa cum se observă orice **entitate/univers** nu are doar componentă universul ci și componenta entitate. Dar ce este atunci entitatea? Este evident tot o simultaneitate dar de data asta o simultaneitate care să facă distincție între “formele de organizare” și din acest motiv entitatea este simultaneitatea **formă/existență/spirit** unde trebuie redefinite convențiile. Forma este simultaneitatea tuturor **entităților/univers** de efect directe ale **entității/univers** (proprietăți fizice, chimice, fiziologice, biologice, etc.) existența este simultaneitatea **gol/plin** a **entității/univers** iar spiritul este simultaneitatea **memorie/gîndire/simțuri/ sentimente/intuiție/instinct**.

Lumea trebuie să se trezească la realitate, să gîndească altfel iar în acest sens să plecăm de la o demonstrație simplă din matematică, să demonstrăm că împărțirea unei constante din matematică cu infinit nu este niciodată zero. Nici chiar cînd se împarte la nelimitat. Doar neputința noastră a făcut această convenție unde

împărțirea unei constante la infinit rezultă zero. Această demonstrație are la bază legea simultaneității. Această lege ne permite să readucem în discuție împărțirea unei constante la infinit din matematică și nu doar împărțirea la infinit dar și împărțirea la nelimitat. Conform regulilor matematice orice constantă (c) împărțită la infinit (∞) este zero (0), respective $c/\infty = 0$. Realitatea infirmă acest lucru. Să luăm un exemplu în acest sens, orice constantă este un număr (o valoare) indiferent dacă naturală, imaginară, complexă sau altfel definită. Să împărțim cifra unu (1) și ca să ne fie mai simplu o împărțim la zece (10), prima diviziune va fi $0,1$, dacă împărțim la 100 diviziunea este $0,01$ și la fiecare multiplicare a divizorului adăugând un 0 la diviziune se adaugă un 0 după virgulă, respectiv $0,01$; $0,001$; $0,0001$; ș.a.m.d., această împărțire nu se termină niciodată deoarece după virgulă se pot adăuga infinite zerouri ba chiar nelimitate dacă timpul ne permite, în concluzie dacă la divizor adăugăm nelimitate zerouri și la diviziune se adaugă nelimitate zerouri dar nu se limitează nici divizorul nici diviziunea. Asta înseamnă că diviziunile sînt nelimitate și sînt de asemenea nelimitat de mici nu infinit de mici. Această demonstrație este valabilă pentru orice număr și deci pentru orice constantă și ne

demonstrează că orice număr, de fapt orice **entitate/univers** are infinite și chiar nelimitate **entități/univers** componente. Din acest motiv trebuie să ne revizuim nu doar convențiile matematice ci toate convențiile de la filozofie la religie și știință. Nu în sensul de a le desființa ci în sensul demonstrat aici de lărgire a bazei de calcul respectiv a bazei de cunoaștere și gândire. Categoriile filozofice trebuiesc regândite după aceste noi legi. Aș vrea să văd o părere care spune altceva. Am plecat de la matematică dar cele prezentate sînt valabile în orice domeniu dacă ținem cont că orice **entitate/univers** este o unitate care conform demonstrației făcute este alcătuită din nelimitate subdiviziuni indiferent că este **entitate/univers** din fizică, chimie, astronomie sau biologie, etc. Justificarea este evidentă dacă luăm în calcul că nu s-a găsit un capăt al cunoașterii nicăieri și în nici o direcție a Universului în Sine. Nu pot accepta că materia sau energia nu respectă această regulă. După scurta demonstrație în care am stabilit că nu există limită a diviziunilor unei convenții, (număr, constantă, particulă, etc.) să privim din nou atomul. De ce cred oamenii de știință că atomul este limitat ca diviziuni dacă știm că orice număr are nelimitate diviziuni? Simplu pentru că și ei sînt limitați în cunoașterea lor, nu atomul

este limitat ca diviziuni ci cunoașterea oamenilor pentru că este doar convențională și deci limitată. Din acest motiv le este frică să se uite dincolo de Dumnezeu, sau dincolo de infinitul lor sau dincolo de cunoașterea lor în neconvențional. Dacă s-ar uita ar descoperi secvența neconvențională pe care nu o pot descoperi, care este imposibilă și ca imaginație, intuiție, etc., secvența "0" nelimitat de mică, dar care paradoxal formează Universul în Sine nelimitat de mare cu toate **entitățile/univers** care îl definesc.

Calculatoarele nu fac altceva decît să compare biți (dualități închis-deschis), aceste dualități nu sînt altceva decît stări energetice exprimate în legăturile pe care le formează, respectiv sînt frecvențe sau rezonanțe sau alte forme de energie. Aceste forme de energie sînt în realitate nelimitate și ca forme de energie (chiar în cadrul aceluiași tip de energie) dar și va amplitudini, frecvențe, rezonanțe, etc., orice parametru al unei forme de energie poate fi folosit pentru comparație și ca atare sursă a „inteligenței” unui calculator. Astfel dacă luăm o serie de frecvențe (1,2,3,4, etc. Hz, sau altceva toate aceste frecvențe sau valori energetice sînt elemente de comparație și pot fi folosite direct ca sursă de comparație pentru un eventual cal-

culator) toate frecvențele devin unitate de comparație la fel ca și închis-deschis din orice calculator. La fel și amplitudinea sau durata sau alt parametru al ei sau al energiei care îl produce. În principiu se pot utiliza și valorile intermediare și nu doar limitele lor respectiv existența sau inexistența lor. Universul în Sine face acest lucru în nelimitatul lui, deocamdată noi nu utilizăm decât extremele existența sau inexistența unui fenomen indiferent dacă fizic, biologic, chimic sau de altă natură dar este evident că nu avem la dispoziție nelimitatul Universului în Sine. Biții nu sînt altceva decât diviziuni binare ale calculatorului respectiv echivalentul lui 0 și 1 ca existență și inexistență a unui fenomen. În realitate nici un fenomen nu este definit doar de limitele lui extreme 0 și 1 adică existența și inexistența sa. Între 0 și 1 există așa cum am mai spus nelimitate subdiviziuni care reprezintă în realitate orice fenomen, trebuie să ne imaginăm ce capacități extraordinare are universul în sine care utilizează în cunoașterea sa toate variantele nelimitate dintre 0 și 1 și nu dor 0 și 1 cum fac oamenii (oamenii de fapt sînt capabili de a utiliza și alte valori intermediare sau adăugate nu doar 0 și 1) sau calculatoarele. Este evident că Universul în Sine este un astfel de calculator nelimitat, care folo-

sește diviziunile nelimitat de mici și de multe respectiv secvențele „0” dar în variante nelimitate de la o diviziune a numerelor (matematică) la diviziunea nelimitată a oricărei **entități/univers** (celule, atomi, molecule, particule materiale sau nemateriale, energii și efecte ale lor, mișcare, rezonanță, vibrații, etc.).

Gravitația este o secvența “0” a energiei, o energie foarte mică, nelimitat de mică (atîta timp cît nu am descoperit sursa ei) similar secvenței “0” materială. În timp ce secvența “0” materială definește ulterior materialitatea Universului în Sine secvența “0” energetică respectiv gravitația neconvențională (pe care nu o putem defini, convenționaliza, etc. niciodată, va defini ulterior energia neconvențională a Universului în Sine. Secvența “0” (materie sau energie, de fapt ambele fără o convenție) nu are formă, existență sau spirit, nici transformare, spațiu sau timp dar generează cuantificată cu nelimitat materie și energie care la rîndul lor dau **entitățile/univers** ale Universului în Sine. Gravitația este acel “0” activ al **materiei/energie** care unește secvențele “0” materiale în timp și spațiu nelimitate în condițiile unui nelimitat de secvențe “0”.

Se spune că distanța cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, în realitate

această linie dreaptă nu există, este utopie, pentru că ea presupune vidul perfect între cele două puncte sau inexistența oricărui obstacol, ceea ce nu există în realitatea **transformare/spațiu/timp**.

Două puncte nu sînt fixe niciodată (decît convențional) în realitate, ele sînt într-o permanentă transformare indiferent dacă noi sau alte **entități/univers** sesizăm sau nu acest lucru și ca atare noțiunea de distanță este falsă dacă nu stabilim condiții convenționale inițiale în care cele două repere să fie puncte și apoi să fie fixe. În univers nu există punct ci **entități/univers** alcătuite din alte **entități/univers**. Dacă o linie dreaptă este cea mai scurtă distanță între două puncte cum se face că aceeași distanță este străbătută în timp diferit de corpuri (**entități/univers**) diferite? Veți spune că datorită frecării evident dar frecarea nu este altceva decît corpuri (**entități/univers** care trebuiesc ocolite sau date la o parte iar inerția lor scade din viteza inițială sau presupune o forță suplimentară). O distanță nu rămîne aceeași decît convențional pentru că ori ocolești un obstacol ori îl dai la o parte acest efort mărește distanța între cele două puncte mai ales că mișcarea indiferent de natura ei este simultaneitate **transformare/spațiu/timp** și nu doar distanța respectivă. Dacă însă este vorba

de **entități/univers** echivalente dimensional cu cele care produc frecarea atunci acestea trebuiesc ocolite și deci distanța dintre două puncte (**entități/univers**) nu este niciodată aceeași pentru corpuri diferite, ni se pare aceeași pentru **entitățile/univers** care dau la o parte **entitățile/univers** și nu le ocolesc, dar este doar o aparență.

Haideți să ne întrebăm, (retoric de altfel) dacă paradoxul nu stă la baza universului și a oricărei părți componente a lui, respectiv orice **entitate/univers**, atunci cum putem explica apariția Universului în Sine? Nu neapărat a simultaneității **materie/idée/energie**, poate că inițial a fost doar nimic dar și nimicul (nu am spus vid pentru vă vidul nu este nimic este o **entitate/univers** de efect, este efectul rămas după dispariția unei **entități/univers**) și simultaneitatea **materie/idée/energie** inițială cum a apărut dacă nu dintr-un paradox ca orice **entitate/univers**? Aceste întrebări ne duc la întrebarea din copilărie “cine a fost primul oul sau găina” sau la întrebarea filozofiei de mii de ani “cine a fost prima materia sau idea”, iar răspunsul este unul singur, sînt simultane și sînt paradox.

Din păcate nu poate fi redată o întreagă filozofie în câteva rînduri (poate că ar trebui să începem cu un dicționar neconvențional mai

întîi) motiv pentru care sper în curînd ca această teorie să devină convenție. Sînt convins că și dumneavoastră puteți face asocierile între filozofia aceasta și realitățile dumneavoastră fără mari probleme și sînt convins că vom putea da împreună multe răspunsuri convenționale dar orice răspuns va rămîne paradox în raport cu realitatea în sine.

**Viitorul poate fi construit, trecutul doar
analizat iar prezentul doar trăit**

Reflectarea realității ca element obligatoriu al cunoașterii

Plecînd de la titlul nostru constatăm pe de o parte că niciodată cunoașterea nu poate exista dacă nu am putea reflecta într-un fel sau altul realitatea și deci reflectarea acesteia este obligatorie dar pe de altă parte constatăm că reflectarea realității înseamnă filozofie. Este adevărat că filozofie sau reflectare a realității este și matematica și fizica și orice știință dar și neștiință însă filozofia la care se referă titlul nostru este filozofia generală adică

- simultaneitatea (teism + ateism) = filozofie = simultaneitatea (știință + neștiință)

Teismul în sine este știință și neștiință dar și ateismul este știință și neștiință fără discuții și cred că este inutil să dau exemple atîta timp cît perfecțiunea nu ne aparține. Ar trebui să revizuim termenii noștri convenționali pe toate domeniile inclusiv în religie. Toți filozofii teiști sau atești au încercat să-l găsească pe Dumnezeu la fel cum încearcă să găsească infinitul și nu l-au găsit nici pe Dumnezeu nici infinitul.

Ciudat este că intuiția, simțurile, sentimentele, etc. din timpurile ancestrale ale omului au recunoscut existența lui Dumnezeu și chiar și a infinitului în ei înșiși, (au intuit identificarea lor cu Dumnezeu) atunci înțelegeau că și ei fac parte din acest Dumnezeu și din acest infinit, poate mai puțin gândit și mai mult spiritual. Unde vreau să ajung, este simplu, tot acolo unde este și infinitul, adică peste tot în jurul nostru dar și în noi. De ce să căutăm noi un Dumnezeu după chipul și asemănarea omului dincolo de experiențele noastre (să extrapolăm ceea ce știm) și nu în noi care suntem chipul și asemănarea noastră? Și nu este literatură ceea ce vă spun, eu am să încep altfel, mai simplu. Nu sa reușit și n-o să reușim să-l găsim pe Dumnezeu, dar efectele lui sau în numele lui (din noi și din universul nostru) sînt clare ca bună ziua. Un argument în acest sens este faptul că strămoșii noștri nu mai sînt de mult, dar istoria creată de ei sau imaginea lor în memoria noastră există, oare trebuie să căutăm existența lor fizică? Nu numai atît, ca și în cazul lui Dumnezeu în numele strămoșilor facem foarte multe lucruri, ba chiar este influențată personalitatea noastră toată viața la fel cum și noi după dispariție vom rămîne istorie, sau modele sau “existență de efect” cum îi spun eu. Un amal-

gam de teism și ateism. Dar nu numai atât, cei pe care îi includem în categoria de teiști spre exemplu sînt variante diferite de teiști, adică dacă spre exemplu religia ortodoxă are un milion de confrăți fiecare are o credință diferită unul față de altul. Nu ne referim la puterea credinței lor ci la formele lor de credință. Adică unul pune la mare preț icoana, altul ritualurile, altul îndrumările sau caracterul ideilor religioase, etc. Și evident în variante **pozitiv/negative, finit/infinite** sau nelimitate în neconvențional. Plecînd de la această primă catalogare a filozofiei, pe fiecare ramură a ei sau simultan, filozofia este știință și neștiință, artă și nonartă, (medicină, biologie, fizică, chimie, etc.) asta se traduce prin faptul că filozofia în variantele ei nu poate exclude științele nici în varianta teistă dar nici în varianta ateistă. Dovada este simplă dacă ne gîndim la lupta continuă dintre religie și știință unde la acest moment se constată că cele două nu sînt contrare. Se încearcă să se înlocuie simultaneitatea lor cu o anumită interdisciplinaritate încercare nu inutilă ci limitată. Nu sînt interdisciplinare sînt simultane și evident au multe lucruri comune.

- știință = simultaneitatea (matematică + fizică + chimie + biologie + agricultură, astronomie + probabilități, etc.)

Eu am scris în mod convențional aceste formule în realitate știința ca simultaneitate nu separă fizica de chimie iar interdisciplinaritatea modernă ne confirmă că nu există graniță de demarcație între științe ca și între neștiințe ca și între contrarii de orice fel de altfel, (libertate și constrângere, bine și rău, etc.) Dacă ne aducem bine aminte la începuturi oamenii și religia erau mult mai apropiati dar nu din cauza credinței lor ci mai mult din cauza lipsei unor explicații și cunoașteri convingătoare. Să nu credem că pe acea vreme nu erau atei ca și acum cînd am constatat că de-a lungul timpurilor destui oameni și mai citiți și mai puțin citiți s-au declarat atei și chiar faptele lor au demonstrat ateismul lor. Știința nu poate exclude nici un element al spiritului uman (**memorie/gîndire/simțuri/sentimente/intuiție/instinct**) cum nu poate exclude inconștientul acestuia. Cel care spune sau crede că face matematică sau fizică sau chimie, etc. fără sentimente sau instincte sau intuiții nu face decît să se mintă pe el însăși. Să nu credeți că dacă omul modern, (mulți dintre ei) se declară atei, nu se roagă la Dumnezeu de cîte ori imposibilul își face apariția. Nu putem separa religia de ateism sau știința de neștiință nici acum nici de-a lungul simultaneității **spațiu/timp**.

- simultaneitatea (parapsihologie + oracole + horoscop + intuiții + SF + etc.) = neștiință

Să nu facem greșeala să credem că religia este doar știință sau doar neștiință, simultaneitatea acestora este evidentă și în teism dar și în ateism. Astfel spus trebuie să reanalizăm conceptele noastre convenționale despre realitate și reflectarea ei ținând cont de faptul că nici o cunoaștere nu poate pleca decît de la realitate chiar dacă realitatea este doar un vis sau doar o iluzie, dar și ținând cont că noțiunea de cunoaștere fără filozofia generală își pierde sensul și orientarea. Un țăran analfabet și care poate abia vorbește să nu-l considerați niciodată neștiutor dacă vă gândiți că în neștiința lui cultivă pămîntul și face pîine sau cel mai sugestiv își crește de cele mai multe ori copii mai bine decît cei mai mulți intelectuali, nu vă luați angajamentul că puteți separa cunoașterea de necunoaștere ca și deșteptăciunea de prostie și multe altele.

Filozofia la unii înseamnă dialectică, la alții materialism, la alții teism sau ateism, în matematică înseamnă istorie progresivă, aparent exactă dacă nu luăm în considerație probabilul sau relativul din ele, cum și Schelling exceptează simultaneitatea, relativismul sau dialectica axiomelor originare. Ca orice convenție se caută menținerea unei continuități, mai bine-zis

extragerea unor convenții din cele anterioare exceptînd pe cele originare și bineînțeles pe cele infinit de infinit către care se îndreaptă în final orice creator de convenții indiferent dacă este omul primitiv sau cel din secolul 20. Transcendentalul este unitatea de măsură a lui Schelling la fel cum în teoriile mele este paradoxul pe care ori îl ocolim ori îl convenționalizăm fără tăgadă ca pe Dumnezeu sau infinit, sau formă de existență, sau existență, sau spirit, sau timp, sau spațiu, sau transformare, etc. Nimeni nu a încercat și nu încearcă să treacă dincolo de Dumnezeu sau dincolo de spațiul și timpul infinit, dacă încearcă nu ajunge la un rezultat ci doar la pierderea rațiunii sale. Ca să putem înțelege convențiile, toți de la materialişti la idealişti sau transcendentali sau de orice fel separă lumea obiectivă de cea subiectivă (după reflectarea fiecăruia) considerîndu-le contrarii sau polarități fără să ia în seamă simultaneitatea lor ca în realitate (**iluzie/realitate**), eu le spun paradox și le definesc simultaneitatea ca la un magnet permanent unde oricîte diviziuni ai face polaritatea rămîne. Separarea lor nu le dă absolutul în nici un caz și nici nu le absolvă de relativitate și dacă stai să analizezi mai cu atenție această separare are infinite variante în **finit/infinite** conștiințe umane sau mai puțin

umane, vii sau mai puțin vii. Conștiința de sine a melcului este a lui, poate nu există pentru noi dar melcul există cu conștiința lui cu tot. Și ca să fiu și mai bine înțeles trebuie să luăm varianta favorabilă pentru orice **entitate/univers** ca și în cazul lui Dumnezeu de care trebuie să ținem cont indiferent dacă noi îi descoperim sau nu existența, la fel și cu celelalte conștiințe necunoscute este mai bine să le luăm în calcul decât să nu le luăm în calcul, pentru că nu ne afectează în principiu. Inițial omul este în aceeași fază chiar și în secolul 21 fără conștiința de sine la naștere și care îi apare pe parcursul existenței. Nu sîntem nici mai conștienți nici mai inconștienți decât o piatră sau un pom, doar nouă ni se pare acest lucru diferit pentru că nu luăm în calcul relativul nostru sau necesitatea conștientizării care duce de atîtea ori la sinucidere și așa cum spune A. Camus sinuciderea „este singura soluție logică”, adică lipsa conștiinței de sine este mai logică decât existența ei. Noi sîntem fiecare centrul universului, perfecțiune, unicat în infinit de infinit, dar și celelalte **entități/univers** au aceste privilegii fiecare în parte, din toate punctele de vedere.

Dacă celorlalte **entități/univers** nu le acordăm același statut înseamnă că recunoaștem aberația că orice **entitate/univers** ca și universul

în sine are părți mai bune și mai rele, mai importante și mai puțin importante, mai utile și mai puțin utile, ca pe o relație absolută ori absolutul și relativul sînt simultane și nu ne permite acest lucru. Este ca și cînd am spune că degetul este mai puțin important decît mîna sau ele sînt mai puțin importante decît întregul care nu se numește întreg dacă îi lipsesc părțile (fără o parte întregul devine alt întreg), doar noi menținem convenția întregului anterior, doar noi prin convenții dăm valori mai mari sau mai mici părților sau întregului, în universul în sine criteriile noastre de valori ale noastre (convenționale) dispar.

Criteriile noastre de valori dispar și pentru celelalte **entități/univers** mai mult sau mai puțin, ba chiar și fiecare din noi are alte criterii de valori mai mult sau mai puțin. Avem atîtea priorități greșite cît și bune din punctul nostru de vedere, ele sînt **finit/infinite** și de la pozitiv la negativ, depinde ce alegem în mod convențional și ce relativitate acceptăm ca realitate, dincolo de relativitate apare infinitul de infinit care este tot simultaneitatea univers (**transformare/spațiu/timp**) și entități (**formă/existență/spirit**) ca și universul nostru sau cum spune religia despre Dumnezeu este „după chipul și asemănarea omului”.

Și din nou ajungem la Schelling, transcendențialul „nu rezolvă cu ușurință probleme irezolvabile anterior, ci doar produce probleme cu totul noi, neconcepute pînă atunci și face să reiasă un nou tip de adevăr, zdruncinînd tot ceea ce era considerat drept adevăr.”

Ce simplu, el înlocuie un adevăr de individ sau de grup cu un alt adevăr de grup sau de individ, dîndu-ne dovada existenței **finitului/infinit** de adevăr de individ sau de grup raportat la oricare individ sau grup indiferent dacă este exprimat sau nu verbal sau oral sau al unei pietre sau al unui om și eu cred că fac același lucru.

Dicționarul spune printre altele,

FILOZOFÍE, *filozofii*, s. f. **1.** Știință constituită dintr-un ansamblu încheat de noțiuni și idei, care interpretează și reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale; concepție generală despre lume și viață. **2.** Totalitatea concepțiilor și a principiilor metodologice care stau la baza unei discipline sau a unei științe. **3.** (Rar) Atitudine (înțeleaptă) față de întâmplările vieții; mod specific de a privi problemele vieții. **4.** (Fam.) Lucru greu de făcut, problemă greu de rezolvat. – Din ngr. **philosophia**, fr. **philosophie**.

Sursa: DEX '98 | Adăugată de cata | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFÍE ~i f. 1) Concepție generală despre lume și viață, proprie unui gânditor sau unui grup

de gânditori. 2) Știință care se ocupă cu studierea legilor și principiilor generale ale existenței și dezvoltării naturii, societății și gândirii. 3) Bază metodologică pe care se sprijină o știință; ansamblu de principii metodologice. ~a limbii. 4) Atitudine specifică; comportament personal. 5) Problemă greu de rezolvat; lucru greu de făcut. 6) *iron.* Vorbire încurcată și abstractă. **A început o ~ !** [Art. **filozofia**; G.-D. **filozofiei**; Sil. **-fi-e**] /<gr. *philosophia*, fr. *philosophie*

Sursa: NODEX | Adăugată de siveco | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFIE s.f. 1. Formă a conștiinței sociale, constituind un sistem coerent de noțiuni și idei care reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale; concepție generală despre lume și viață. ◇ *Filozofie lingvistică* = teorie neopozitivistă care reduce obiectul filozofiei la termenii limbajului. 2. Totalitatea principiilor metodologice care stau la baza unui anumit domeniu al științei. ◇ *Filozofia culturii* = disciplină teoretică care se preocupă de definirea genetică, structurală și funcțională a fenomenului culturii. 3. Comportare, fel de a reacționa al cuiva în fața unor lovituri, a unor nenorociri etc.; fel al cuiva de a privi lumea și viața. 4. (*Fam.*) Problemă greu de rezolvat. [Gen. *-iei*, var. *filosofie* s.f. / < lat., gr. *philosophia* < *philein* – a iubi, *sophia* – înțelepciune, cf. fr. *philosophie*].

Sursa: DN | Adăugată de LauraGellner | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFIE s. f. 1. concepție generală despre

lume și viață, formă a conștiinței sociale, constituind un sistem coerent de noțiuni și idei care reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale. ♦ ~ lingvistică = teorie neopozitivistă care reduce obiectul filozofiei la termenii limbajului. 2. totalitatea principiilor metodologice care stau la baza unui anumit domeniu al științei. ♦ ă culturii = disciplină teoretică relativ autonomă, care se preocupă de definirea genetică, structurală și funcțională a fenomenului culturii. 3. comportare, fel de a reacționa al cuiva în fața unor lovituri, nenorociri etc.; fel de a privi lumea și viața; înțelepciune, stoicism. 4. (fam.) problemă greu de rezolvat. 5. sistem filozofic aparținând unei persoane, școli sau epoci. (< fr. *philosophie*, gr. *philosophia*)

După definițiile prezentate este clar că filozofia este o reflectare generală (am dat câteva variante din limba română dar în realitatea noastră convențională cu atât mai mult în Realitatea în Sine variantele sînt **finit/infinite** în raport de omul sau oamenii care participă, deoarece sînt multe limbi și mult mai multe formulări ale noțiunii respective cu atât mai multe interpretări iar în **spațiu/timp** interpretările se multiplică, nu există identitate în univers) dar și științele și neștiințele sînt tot reflectări ale realității și deci filozofie, diferența este că științele și neștiințele sînt filozofii particulare ca și secțele unei religii. În neconvențional nu putem să

ne limităm doar la ceea ce știm (respectiv la convenții și convențional) de aceea definiția se modifică astfel, filozofia este dată de capacitatea unei **entități/univers** de reflectare a realității și nu de reflectarea în sine care este categoric convențională sau nu în raport de **entitatea/univers**. În acest context redefinim filozofia ca

- simultaneitatea convențiilor unei **entități/univers**.

Convențiile sînt transformări limitate de materie și energie neconvențională (nelimitată). Este evident că orice convenție definește o **realitate/interpretată** adică o realitate reflectată în convenții. De ce spunem acest lucru, pentru că orice convenție a unei **entități/univers** este o reflectare a unei realități într-o formă sau alta chiar și jocurile virtuale sînt o realitate pentru jucător. Paradoxul este că această definiție poate fi extrapolată și la **entitățile/univers** neconvenționale dacă forțăm termenul de convenție analog termenului de infinit. Infinitul este o reflectare convențională a neconvenționalului ca de altfel orice paradox al realității. Convenția de altfel nu este altceva decît o reflectare a unei realități în sensul că spiritul unei **entități/univers** stabilește cu realitatea o imagine a acesteia. La limita neconvențională reflectarea realității este realitatea însăși iar ne-

convenționalul perfecțiunea însăși dar paradoxal la nivel neconvențional reflectarea dispare ca sens și nu mai diferă de nereflectarea Universului în Sine nemaiputând reflecta convențional sau reflectând convențional prin convențiile **entităților/univers** în limite convenționale.

Plecând de la aceste definiții să facem o schemă de principiu în sistematizarea filozofii-ilor pentru a putea înțelege direcțiile anterioare ale reflectărilor filozofice dar și pe cele viitoare și nu în ultimul rând a da interpretări mai aproape de realitatea simultană.

I. Filozofie (reflectare a realității sau convenție) - **teist/ateistă**, de la negativ la pozitiv în variante nelimitate, fără a-și atinge limitele

A. Filozofie teistă (de la 0 la 100%, variante nelimitate, fără a-și atinge limitele) **pozitiv/negative** sau **moral/imorale** simultan avînd la bază două direcții

- ca știință - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca nonștiință - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

B. Filozofie ateistă (de la 0 la 100%, variante nelimitate) **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca știință - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca nonștiință - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

În această schemă se integrează orice filozofie indiferent dacă umană sau nu, dacă este convențională sau nu. Trebuie în permanență să ținem cont însă și de cele trei forme ale realității și ale oricărei **entități/univers**, realitatea convențională, Realitatea în Sine (**convențional/neconvențională**) și realitatea neconvențională. La fel și oricare din variantele filozofiei. Am să dau câteva exemple, idealismul lui Hegel este evident o filozofie ateistă în timp ce religiile sînt filozofii teiste, dar așa cum remarca și Mircea Eliade în „Sacru și profan”, nu există teist perfect și nici ateist perfect motiv pentru care și religiile au variantele lor mai puțin teiste ca și filozofiile variantele lor mai puțin ateiste. Multe secte în schimb au la bază filozofii teiste negative, satanismul, sectele interzise, etc. Nu putem exclude știința nici din cadrul religiilor dar nici religia din sînul științelor ca dovadă că sînt cercetători și de o parte și de alta.

Horoscopul este o lucrare aparent neștiințifică. În realitate el reprezintă o statistică populară pe un eșantion de câteva milioane, miliarde de oameni și pe o durată de peste 2000 de ani. Ar trebui să reconsiderăm știința ținînd cont de știința nativă sau populară. Dacă va

urmări cineva și va face o statistică va constata că procentul de realizare al horoscopului este mult mai bun decât multe prognoze științifice. Să nu credeți că timpul probabil este mai exact decât horoscopul chiar dacă acum prin utilizarea calculatoarelor variantele probabile verificate (ca număr) pot depăși statisticile populare. Și eu sînt geamăn dar atît timp cît există un risc de unu la un milion să nu fie justă prognoza nu pot decât să o iau ca amuzament sau cu multă precauție. La fel se poate spune despre orice neștiință, vrăjitorie, parapsihologie, etc. dar și despre matematica probabilităților. În nici un caz să nu creadă cineva că nu trebuiesc luate în seamă. Mai nou parapsihologia este element de cercetare criminalistică, evident la unii care sînt mult înaintea noastră și zodiacul este utilizat la fel. În general toate neștiințele sînt doar în aparență neștiință deoarece experiența de mii de ani înseamnă cunoaștere și știință, prognozele științifice folosesc probabilitățile, la fel și horoscopul, sau prezicerile, sau parapsihologia, etc. care nu exclud în nici un caz experiența de-a lungul timpurilor și spațiilor.

Chiromanția este o neștiință dar în realitate materializează experiența de-a lungul timpurilor ca orice știință probabilă ca orice prognoză dar mai mult ea este comparabilă cu o

hartă a palmei ca și o hartă energetică făcută pe calculator, diferența este dată doar de volumul datelor analizate ca **spațiu/timp** direct de om sau de calculator și de simțurile specifice fiecărei **entități/univers**, iar datele sînt și într-un caz și în altul doar experiențe iar aceste hărți sînt în ambele cazuri probabile cu un procent mai mare sau mai mic de realizare.

Neconvenționalul nu aparține cunoașterii, motiv pentru care nu poate fi inclus în cunoașterea de orice natură, realitatea are partea ei de neconvențional nici ea nu poate fi inclusă în totalitate în cunoașterea convențională nici ca volum nici ca variante ale cunoașterii, explicația este simplă cunoașterea este limitată de convenție și existența acesteia în timp ce realitatea și neconvenționalul sînt nelimitate. Vi se pare un paradox, vă mulțumesc. Să continuăm. Caracterul de știință al filozofiei devine evident abia în cazul în care devine un sistem și devine un sistem abia cînd se poate reflecta sistemul printr-o schemă generală de analiză ca în cazul prezentei filozofii. Ce face de fapt știința, produce așa-zise adevăruri, adevăruri aparent constante într-un anumit **spațiu/timp**, sau așa-zise legi. În realitate aceste adevăruri sînt relative și toate depind de condiții convenționale pe simultaneitatea **transformare/spațiu/timp**, abso-

lut toate aceste adevăruri nu mai sînt legitate dacă le dispar condițiile de aplicabilitate inițiale și avem dovezi simple cum este fizica cuantică sau Găurile Negre sau Big-Bangul care nu mai respectă legile noastre convenționale și ne prezintă încet paradoxul realității. La fel și eu în noua filozofie spun niște adevăruri care ca și legile convenționale trebuiesc demonstrate de realitate și nu doar de realitatea noastră convențională (**iluzie/realitate**) ci și de Realitatea în Sine. (**convențional/neconvențională**) În același timp eu spun încă de la început că adevărurile mele trebuie să fie urmărite pe cele trei direcții: convențional (realitatea noastră sau **iluzie/realitate**), **convențional/neconvențional** (Realitatea în Sine) și neconvențional (realitatea de dincolo de capacitatea oricărei **entități/univers** de cunoaștere). Ca exemplu eu spun un adevăr al meu „toate **entitățile/univers** sînt o simultaneitate **finit/infinită**” adică finite ca entitate și infinite ca **entități/univers** componente (univers) în convențional, în realitate sînt infinit de infinite și nelimitate în neconvențional, rămîne ca viitorul să ne confirme sau să ne infirme acest lucru. Voi ce credeți? Rămîne ca timpul să demonstreze că orice **entitate/univers** (**formă/existență/spirit**) moare, se transformă în același timp în care **entitățile/univers** componente se

transformă (continuă infinit) sau că realitatea este reprezentată tot de **entități/univers** dar că universul lor **transformare/spațiu/timp** nu este limitat ca realitate, ca dovadă că **entitățile/univers** nu dispar ci doar trec în alte forme de organizare. Mai mult orice **entitate/univers** este alcătuită din elemente infinit de infinit de mici pe care noțiunile noastre convenționale nu le mai pot reprezenta, la care nici o **entitate/univers** nu poate ajunge și pe care nici o **entitate/univers** nu le poate reflecta întrucât spiritul oricărei **entități/univers** (ca și intermediarii ei) este limitat, în timp ce aceste particule sînt dincolo de infinit de infinit în nelimitat. În realitate spiritul și elementele sale (memorie, gândire, etc.) este limitat de existența **entității/univers** respective, ar trebui o extensie de memorie cel puțin infinită ca să reflectăm realitatea ca Realitate în Sine. Rămîne ca timpul să verifice prin **entitățile/univers** ale sale aceste lucruri, eu cred că deja am început.

Filozofia a fost și va rămîne reflectarea **general/particulară** a realității, este imaginea realității în orice oglindă inclusiv cea a spiritului oricărei **entități/univers** și de ce nu om. Pînă acum filozofia era gîndirea strict umană a realității în spiritul său uman și raportată strict doar la acest spirit, a venit momentul să lărgim

domeniul de definiție la toate **entitățile/univers** și spiritul acestora pentru că orice filozofie și orice știință pînă la urmă schimbă continuu oglinda în care și prin care oamenii reflectă realitatea. La început omul a beneficiat doar de spiritul și posibilitățile sale de reflectare (memorie, gîndire, etc. umană) acum posibilitățile sale se combină cu alte multe **entități/univers** (calculatoare, aparate, instrumente, etc.) ca și spiritul care se combină cu alte spirite, motiv pentru care și filozofia lui s-a schimbat și se schimbă continuu, dar indiferent de **entitate/univers** sau de oglinda în care se reflectă această realitate sau alta, imaginea din oglindă este o iluzie a realității iar noi analizăm direct sau indirect această **iluzie/realitate** și nu realitatea în sine la care nu putem ajunge niciodată indiferent de fidelitatea intermediarului. Este absurd să credem că analizăm realitatea pentru că acest lucru este echivalentul găsirii perfecțiunii și nu sîntem în stare nici noi și nici alte **entități/univers**.

A. *Filozofie teistă*. Credință teistă. Poporul teist a dat civilizației filozofi dar și cărturari sau oameni de știință la fel de mulți și mari ca și ateismul. Trebuie să facem însă distincție între religie și credință pentru că în timp ce religia este o filozofie la care poate participa oricine credința aparține celor care aderă la o filozofie

cu convingere. Cei din urmă sînt convinși că dețin adevărul chiar dacă înțeleg mai mult sau mai puțin că adevărul pe care îl susțin este și relativ și niciodată cel real sau perfect. Credința nu este doar teistă este la fel de bine ateistă ca și în variante intermediare nelimitate. Așa cum am arătat filozofia teistă nu trebuie și nu poate fi separată de cea ateistă și trebuie să ținem cont că și ea este o **entitate/univers** de efect și ea respectă legile neconvenționale (legile T*) a paradoxului, simultaneității, etc. ca și toate elementele **entității/univers** de efect și totodată face posibilă sistematizarea filozofiilor teiste în raport de aceste elemente și de poziția categoriilor filozofice ale unuia sau altuia față de ele. Este simplu de dezvoltat teme ca raport al religiei față de știință sau știință față de religie sau față oricare **entitate/univers** dacă sistemul ne definește toate noțiunile ca **entități/univers** și elementele lor sînt comparabile. Abia acum filozofia poate fi numită știință cu argumente logice convenționale din moment ce există un sistem, o schemă după care să fie urmărită, chiar dacă schema ne indică o zonă neconvențională inaccesibilă ca la orice știință. Spațiul și timpul nu mai sînt venite din nedefinit au o bază de susținere, transformarea, chiar dacă această transformare este teistă sau ateistă sau

materie sau spirit sau pur și simplu idee sau convenție. Religia ca și știința respectă cele trei paliere ale cunoașterii și filozofiei respectiv teismul convențional, real și neconvențional pe care și dacă vor sau nu vor unii trebuie să le respecte. Teismul convențional este realitatea religioasă reflectată de fiecare **entitate/univers** respectiv om respectiv **iluzia/realitate** teistă. Teismul real este realitatea teistă reală reflectată de **entitățile/univers** adică Dumnezeu în Sine teist în timp ce teismul neconvențional este teismul de dincolo de Dumnezeu.

B. *Filozofie ateistă*. Credință ateistă. Orice credință în afara religiei este o credință ateistă și oamenii au crezut întotdeauna și în altceva decât Dumnezeu ba de foarte multe ori au crezut în ei sau în alți oameni sau în faptele lor. Ca și în cazul materiei și ideii oamenii au crezut că ei le știu pe toate dar trebuie să înțeleagă că fără ajutorul tuturor celorlalte **entități/univers** cunoașterea lor este imposibilă și nu doar cunoașterea ci însăși forma, existența și spiritul lor. Simultaneitatea tuturor **entităților/univers** din universul uman a creat omul așa cum îl vedem și nu evoluția lui singulară. Să nu credeți că dacă știința se crede imbatabilă religia nu se crede la fel, cunoașterea aparține la fel de bine și religiei ca și științei iar dacă mergem în ne-

convenționalul de la începutul umanității sau sfârșitul ei vom constata tendința suprapunerii perfecte a celor două încât nu vom mai ști care este religia și care știința. În situația de acum deja legăturile lor se reconsideră și se caută medierea lor pentru că în 2000 de ani de încercări și de o parte și de alta de a găsi o linie de demarcație a fost imposibil. Deja se recunoaște o interdisciplinaritate a acestora dar nu se înțelege încă esența că nu este separație între nici o contrarie ca și între religie și știință ca în multe altele toate sînt simultane în proporții definite de Dumnezeu sau neconvențional sau Universul în Sine. Știința respectă la fel de bine direcțiile cunoașterii ca și în cazul religiei respectiv ateismul convențional, real și neconvențional. Ateismul convențional este **iluzia/realitate** ateistă indiferent dacă îi spunem știință sau neștiință. Ateismul real este realitatea din jur pînă la limita infinitului limitat uman sau neuman cu extrapolarea în univers și nu în Dumnezeu, realitate ce este reflectată de ateism. Ateismul neconvențional este ateismul dincolo de convenții dincolo de infinitul limitat al unei **entități/univers**.

Lumea fenomenelor nu este altceva decît nemateria domnului Smarandache sau a cunoașterii transcendente kantiene sau fenome-

nologia experiențelor primare ale lui Husserl sau entitățile de efect ale filozofiei neconvenționale. În fond fenomenele sînt **entități/univers** de efect reprezentate de formă și spirit care în esența lor neconvențională nu sînt altceva decît efecte ale materiei, legături ale acesteia, vibrații, rezonanțe, în ultimă instanță efecte ale energiei.

- nematerie = simultaneitate (formă + spirit) = fenomene

În raport de transformare toate filozofiile își au locul lor în schema prezentată în raport de raportul **teist/ateist** al acestei transformări. Astfel:

- teism
- empiric
- ideal
- material
- transcendental
- metafizic
- fenomenologic
- paradoxistic
- neconvențional
- etc.

la fel cum și ateismul are valențele sale în raport de transformare, respectiv

- ateism
- empiric
- ideal
- material
- transcendental

- metafizic
- fenomenologic
- paradoxist
- neconvențional
- etc.

Toate aceste variante trebuie să țină cont pe de o parte că sînt simultane iar pe de altă parte că sînt supuse influenței simultaneităților **știință/nonștiință, pozitiv/negativ**, (sau **moral/imoral**). De asemenea ținînd cont că mulți se chinuie cu fenomenele interdisciplinare (**entități/univers** de efect de asemenea) pot să le comunice fără nici o rezervă că obiectul cercetărilor nu este interdisciplinaritatea ci simultaneitatea fenomenelor și nu doar atît între două fenomene contrare sau nu, ca exemplu știință și nonștiință sau teism și ateism sau religie și știință, etc. sînt nelimitate variante (diviziuni) simultane ale acestora și fiecare poate fi obiectul unei științe sau neștiințe interdisciplinare. Acest lucru este posibil deoarece linia de separație dintre ele este doar o convenție și poate fi oriunde între ele. Fenomenele în sine au limite extreme teoretice perfecte, și real și convențional în timp ce limitele de separație dintre ele sînt doar teoretice, subiective, convenționale ceea ce generează interdisciplinele de la teism la ateism, de la idealismul teist la cel ateist sau de la

materialism la idealism sau de la empiric la transcendental, etc. Nici o variantă nu reflectă realitatea deoarece noi nu putem reflecta realitate în plus noi și orice **entitate/univers** nu putem reflecta perfecțiunea acesteia.

Plecând de la această schemă de principiu și ținând cont de simultaneitatea **convențional/neconvențional** filozofia devine știință cu posibilitatea definirii unei istorii a filozofiei și încadrarea curenților filozofice în schema generală dar și varianta analizei oricărei filozofii pe schema prezentată. Să nu creadă cineva că o filozofie de orice natură transcendentală sau fenomenologică sau neconvențională, etc. nu conține elemente teiste și ateiste în același timp sau că nu este **pozitiv/negativă** simultan sau **convențional/neconvențională** sau că nu are elemente empirice, metafizice, etc. chiar dacă este materialistă sau altcumva. Transcendentalul lui Kant fără experiența lui fizică existențială, de formă sau spirituală nu ar exista sau ar fi total deformată, toată cunoașterea lui în lipsa experienței ar fi fost nulă sau doar moștenită și nu ar mai fi generat transcendentalul propus de el.

În finalul acestei părți trebuie să înțelegem că toată filozofiile omului și umanității și a oricărei **entități/univers** în spațiu și timp sînt doar

convenții și convenționale și că orice extrapolare a acestei **iluzii/realitate** nu este decît o extrapolare convențională asemănătoare infinitului sau lui Dumnezeu dar că și acestea sînt doar convenții și convențional. Neconvenționalul este cu totul altceva iar realitatea este dincolo de iluzia noastră realitate. Am conceput aceste părți în ideea de a fi mai explicit în subiectul pe care mi l-am propus și de a avea cititorul cît de cît sensul noțiunilor pe care ne vom baza în expunerea subiectului.

**Indiferent dacă dorim sau vrem sau
înțelegem acest lucru totul este doar
reflectare a realității, adică filozofie**

Simultaneitatea lui “a fi și a nu fi”

De cînd mă știu mi-am pus problema existenței mele dincolo de mine și de fiecare dată am fost cuprins de o groază indescritibilă, ca apoi să simt cu toată puterea ei frumusețea existenței mele și a universului în care trăiesc. Mult mai tîrziu am înțeles că de fapt existența mea este permanentă și este suportul existenței mele. La fel cum negrul este suportul albului sau întunericul pentru lumină. Încercați să vă imaginați existența dumneavoastră suprapusă pe o altă existență, (chiar și vidul, vidul este existență nu pentru că este o existență convențională ci pentru că este existență a Universului în Sine ca existență de efect ca și Dumnezeu) solidă, lichidă sau gazoasă sau chiar plasmă, (cea dintr-o Gaură neagră sau Big-Bang, sau soare sau altele) existența noastră ar fi imposibilă suprapusă pe o altă existență umană sau neumană ca și pe orice altă **entitate/univers** fără cel puțin o acomodare, o deformare, o transformare, etc. de cele mai multe ori esențială chiar

dincolo de existență în sensul nostru convențional. După mulți ani am înțeles, o dată cu simultaneitatea și legile T* (legea paradoxului, a simultaneității, a infinitului limitat, etc.) că existența mea în lipsa inexistenței suport este ca și când aş spune că există binele perfect sau libertatea perfectă sau lumina fără întuneric sau doar o latură a oricărei contrarii. Nu se poate defini de nimeni și nimic o noțiune în lipsa opusului acelei noțiuni, convenții, etc. Am să dau un exemplu care nu are în aparență contrariu, culoarea roșie. Ei bine culoarea roșie nu are contrariu dar are variante de la pozitiv la negativ ca extreme iar între extreme simultaneitate de **pozitiv/negativ** iar această simultaneitate este paradox și alcătuită din contrarii. Orice caracteristică convențională, proprietate, valență, etc. este ori simultaneitate de contrarii directe ori cu variante **pozitiv/negative** fără a atinge pozitivul perfect sau negativul perfect. Perfecțiunea este dreptul neconvenționalului pentru că doar acesta este nelimitat și doar în neconvențional orice **entitate/univers** este nelimitată, este perfectă în nelimitat și ca **formă/existență/spirit** dar și ca **transformare/spațiu/timp**. Ca să facem oarecum mai sistematizată această nouă interpretare am să plec de la câteva formule neconvenționale a celor spuse pînă

acum, astfel de la început putem spune că în realitate existența este de fapt

- simultaneitatea (materie + energie) = existență

Mă opresc puțin mai atent asupra acestei simultaneități ca să vă formulez o idee extraordinar de interesantă, motorul Universului în Sine nu sînt contrariile ci simultaneitatea (materie+energie). Această simultaneitate este motorul Universului în Sine nu pentru că elementele ei sînt contrarii ci pentru că ele generează transformarea (este asocierea dintre o constantă, materia și o variabilă energia, analog spațiului constant și timpului variabil). Motorul Universului în Sine este simultaneitatea (constantă + variabilă) și nu contrariile cum se credea. Această simultaneitate (constantă + variabilă) nu este altceva decît Transformarea în Sine și deci generatorul Universului în Sine. Energia singură nu poate fi motorul Universului în Sine (ea este doar variabila îi lipsește constanta) deoarece ar fi ca un motor fără pereți sau piese componente, nici materia singură cum ar putea fi motorul Universului în Sine (este doar constanta și îi lipsește variabila), cum ar arăta un motor fără energia care îl pune în mișcare, doar împreună produc transformarea necesară existenței Universului în Sine. Vă spun și cum.

Materia este responsabilul noțiunii de sistem a Universului în Sine în timp ce energia al celui de haos sau în termenii filozofiei mele energia reprezintă variabila iar materia constanta Universului în Sine. Așa cum am mai spus în alte lucrări o variabilă și o constantă dau un paradox iar în cazul acestei simultaneități (materie + energie) paradoxul este transformarea. Materia și energia sub acest aspect de variabilă și constantă se pot defini și contrarii fiindându-se și desființându-se reciproc continuu. Nu veți găsi nici o materie în Universul în Sine care să se transforme continuu (haos) dacă simultaneitatea ei cu energia nu ar deforma-o. Materia în lipsa energiei este ca un stop cadru iar acesta nu poate fi numit decât constantă și la fel de bine sistem (adică ceva la care parametrii sînt constanți, invariabili, ordonați, etc. toate convenții și convenționale). După ultimele cercetări se constată că totul devine la energii mari (ca cele din Big-Bang) un amestec mai mult sau mai puțin omogen, sînt convins că nici un cercetător nu poate spune că acel amestec este doar energie, cu siguranță este și materie. Să presupunem ipoteza că ar fi doar energie, nu a constatat nimeni în univers energie care să nu fie rezultatul materiei, mai mult cum se face că acel amestec ca și Big-Bang-ul are masă, gravitație, dacă în

univers energia nu are masă de orice natură ar fi ea? În plus dacă există gravitoni și aceste forme de presupusă energie au masă și gravitație unde se ascund gravitonii în energie pură? Nu poate fi convingător pentru mine sau cel puțin la fel de convingător ca existența unei materii nedetectabile încă și cu siguranță niciodată detectabilă ținând cont că nu avem la dispoziție energiile nelimitate ale Universului în Sine.

Din faptul că universul este simultaneitatea (transformare + spațiu + timp) se vede echivalența materiei cu spațiul iar a energiei cu timpul deoarece spațiul măsoară constantele universului în timp ce timpul variabilele lui și evident nu se poate vorbi de transformare în univers în contextul în care ar lipsi materia sau energie. În aceste condiții în neconvențional materia devine spațiu iar energia timp. Spațiul energiei este materia în timp ce timpul materiei este energia, evident simultane ca orice paradox. Imaginați-vă un spațiu fără materie, doar energie și veți constata că dispare și energia iar spațiul nu mai poate defini acea transformare iar așa cum am demonstrat anterior în lipsa transformării spațiul și timpul devin absurde, fără subiect. La fel și în cazul timpului al cărui efect sau sens dispare la o materie în care nu

există variabilă la care nu există transformare. Este ca în cazul inexistenței unde inclusiv ideea dispare din inexistență tot așa cum pentru fiecare din noi în inexistența noastră nu mai există nici materie nici idee nici energie nici transformare, etc. Ideea sau mai exact spiritul este variabila convențională a **entității/univers** în timp ce existența este constanta acesteia și din acest motiv Kant a definit spațiul ca intuiție externă (intuiție materială sau despre materie) în timp ce timpul ca intuiție internă (sau intuiție despre energie, spirit, etc.), el a intuit variabilul spiritului față de constantul existenței obiectului dar nu a putut lega spațiul de materie și timpul de energie sau idee sau spirit mai ales că el nu a înțeles că spiritul este doar o formă de energie și legături și nimic mai mult iar în neconvențional totul dispare într-un amestec („supă” cum spun cercetătorii) în care mai devreme sau mai târziu vom constata că noțiunile noastre convenționale devin inutile. În contextul de mai sus apare ca variabilă aparentă a universului, spiritul, care este evident tot o variabilă ce face posibilă existența transformării oricărei constante. Asta dacă nu ținem cont că spiritul este de fapt tot energie și rolul ei este activ și nu pasiv ca în cazul materiei **gol/plin** suport și constantă totodată. Trebuie în acest context să spe-

cificăm că motorul Universului în Sine este valența **pozitiv/negativă** a materiei și energiei, respectiv simultaneitatea (pozitiv + negativ) și totodată trebuie să diferențiem contrariile neconvenționale adică simultaneitate (bine + rău), (frumos + urât), etc. în comparație cu valența neconvențională sau contrarie neconvențională **pozitiv/negativă** sau simultaneitate (pozitiv + negativ) neconvențională. Diferența dintre contrariile filozofiei de pînă acum și valența neconvențională este că în contrarii polii opuși sînt evidenți chiar și ca simultaneitate în timp ce valența neconvențională ne spune că termenii opuși nu mai sînt identificați în nici un fel chiar dacă sînt scriși convențional separat, este ca cifra 0 de pe o axă de la minus infinit la plus infinit. Ca și în cazul cifrei 0 nu mai există termeni ai contrariei deși contraria există, ca dovadă că ulterior se formează contrarii. Doar 0 absolut nu are pozitiv și negativ altfel oricît ne-am apropia de 0 chiar nelimitat cum am demonstrat la diviziunile unui număr valorile nelimitat apropiate de 0 sînt ori pozitive ori negative. Doar Universul în Sine își permite să lucreze cu absolutul el fiind și absolut și nelimitat și perfecțiunea însăși. Eu am analizat pe elemente spațiu și timp, echivalente ale materiei și energiei, pentru înțelegerea lor convențională,

în neconvențional dar și în realitate ele sînt simultane și inseparabile nu există una în lipsa alteia niciodată și pentru nici o **entitate/univers**. În realitate materia ca suport al energiei preia calitățile temporale, variabile ale acesteia iar energia preia calitățile constante spațiale ale materiei simultan. Existența are nelimitate forme de existență ca simultaneitate dar trebuie făcută o remarcă trebuie să ținem cont de faptul că energia în formele ei specifice este o **entitate/univers** de efect și toate formele ei de manifestare sînt **entități/univers** de efect iar efectele ei sînt preluate de alte **entități/univers** de sine ducînd în timp și spațiu efectul inițial al energiei. Dacă luăm în discuție orice **entitate/univers** indiferent dacă de existență sau de efect vom constata că ea este efectul energiei respectiv este formată datorită legăturilor energetice și nu elementelor materiale. Vom constata că dacă urmărim legăturile oricărei **entități/univers** acestea sînt în primă fază compuse din atomi și molecule care la rîndul lor sînt legături la nivel de protoni și electroni și mai departe arome sau particule ale lui Dumnezeu, etc. Mergînd pe această linie a logicii s-ar putea presupune că nu există materie ci doar energie deoarece particulele devin din ce în ce mai mici iar cele mai mici (presupusele particule ale lui Dumnezeu) se compun

și se descompun dînd impresia unui haos sau a unei materii care nu există sau doar energie. Să nu ne înșelăm mergînd pe această linie nu pentru că nu ar fi posibil dar sînt cîteva argumente împotriva ei. Dacă nu ar fi materie revenirea energiei din nou la materie ar fi greu de crezut și logic și privind realitățile din jur, în plus la nivelul foarte mic de particule nu că nu putem determina acele particule noi dar nici energia foarte mică sau foarte mare nu o putem determina ca să clarificăm această problemă. Trebuie ținut cont că noi măsurăm o energie dar orice energie este o sumă **finit/infinită** de energii componente sau chiar nelimitate. Am să vă dau un exemplu gravitația unui corp este suma gravitațiilor atomilor și moleculelor, (la fel și energia electrică nucleară, magnetică, etc.) presupușii gravitoni nu s-au descoperit sînt doar presupunere dar gravitația corpurilor este reală iar singurele elemente componente ale corpurilor sînt atomii și moleculele care sînt formate la rîndul lor din protoni și electroni, etc. Unde sînt gravitonii într-o particulă a lui Dumnezeu? Cărei structuri aparțin gravitonii dacă ei nu sînt determinați pînă la nivelul aromelor nucleice și nici la nivelul particulei lui Dumnezeu? Gravitația se presupune suma gravitonilor unui corp dacă ei nu aparțin atomului

cum se face că Big-Bangul care nu este format din atomi și molecule are masă ca și Găurile Negre și chiar protonul sau electronul dacă acestea sînt doar energie? După unele teorii gravitonul este energie, după ultimele teorii energia ar produce materie dar tot după ultimele teorii cele mai mici particule în condiții de temperaturi și energii Big-Bang devin o “supă” adică dispare sensul convențional de energie și materie într-o “supă” în care totul este materie și energie inseparabile dar din care ulterior ar trebui să se formeze toate **entitățile/univers** ale Universului în Sine. Toate aceste date mă fac să cred că la forțe și energii nelimitate (adică cele ale Universului în Sine, nelimitat) particula elementară este o particulă “0” cu masă și energie nelimitat de mică dar care formează mase și energii nelimitat de mari prin cuantificarea acestei secvențe neconvenționale cu infinit sau nelimitat. Așadar existența nu este ceea ce vedem sau constatăm noi, aceasta este combinație de nelimitat variante de secvențe neconvenționale “0” cuantificate cu infinit sau nelimitat, ceea ce reflectăm noi este doar o realitate interpretată, o realitate intermediată, o **iluzie/realitate**, o realitate convențională pentru care nelimitatul nu poate fi gîndit nici ca existență nelimitată nici ca inexistența nelimitată și nici

dincolo de orice **entitate/univers**. Asemănător pentru fiecare din noi dincolo de noi.

- simultaneitatea non (materie + energie) = inexistență

Dacă urmărim filozofia de-a lungul timpurilor vom constata că existența la care se referă acestea este o existență convențională a cărei inexistență se referă la lipsa acesteia dar nu și dispariția suportului ei existențial. Adică fenomenul lui Husserl merge pînă la experiența primară dar nu dincolo de aceasta sau Kant pînă la aprioric și nu dincolo de aprioric. Și unul și altul uită că „0” este o limită dar și infinitul este o limită, (o limită umană, dar nu se întrebă ce este dincolo de limita umană nicio-dată) ei nu fac referire și la limita infinită sau nelimitată viitoare ci doar trecute. Să fie doar o scăpare sau o neputință a exprimării lor filozofice. Universul în Sine este și el cuprins între „0” și nelimitat, de ce filozofia uită nelimitatul viitor și îl înlocuie cu infinitul și așa limitat? Din ce este compusă expansiunea lui Kant sau Husserl nu se precizează nicăieri este un aprioric al posterioricului sau o experiență primară reformată sau ce, iar inexistența unde este în experiența primară sau în aprioric care pînă la urmă este definită ca limită și nu ca dincolo de limită sau fără limită (unlimit) ca în realitate?

Fenomenologia lui Husserl nu ne spune mare lucru despre inexistență ca și celelalte filozofii ba mai mult confundă inexistența cu ideea de inexistență pe care o convenționalizăm noi. Să ne fie clar în inexistență nici ideea de inexistență nu mai există și nici altceva, (chiar dacă acest lucru ni se pare nouă imposibil sau absurd sau paradox, nouă și nelimitatul ni se pare la fel și inexistența noastră la fel ca și multe altele) este ca și neconvenționalul unde sensurile noastre convenționale dispar fiind neputincioase. Aceea este o inexistență neconvențională în timp ce toate filozofiile anterioare au reflectat inexistența convențională, de altfel ca și la existență. Aș vrea să punctez la faptul că inexistența nu este neconvențional și aduc argumentul că inexistența este lipsa nelimitată a oricărei **entități/univers**, de orice natură în timp ce neconvenționalul este simultaneitate (existență + inexistență) dar pe care nici o **entitate/univers** nu poate să o reflecte deoarece **entitatea/univers** este finită în timp ce neconvenționalul este nelimitat.

Plecînd de la cele două definiții și după cele spuse mai sus constatăm că de fapt noi și orice **entitate/univers** suntem

- simultaneitate (existență + inexistență) = **entitate/univers** = simultaneitate (materie+energie)

adică așa cum am explicat existența și inexistența cred că s-a înțeles că orice formă de organizare căreia îi spun **entitate/univers** are atât existență cât și inexistență și nu cred că cineva nu înțelege acest lucru când existența o percepe toată viața dar și constată inexistența altora în timpul existenței lor. Desigur aceste interpretări, convenții sînt greu de digerat dar sînt o realitate. Nouă ni se par imposibile sau paradox dar sînt o realitate și desigur ca orice realitate chiar dacă ele sînt simultane noi nu reflectă simultaneitatea lor decît secvențial. La fel orice **entitate/univers** doar că fiecare convenționalizează, reflectă, interpretează în felul ei. **Entitatea/univers** este o simultaneitate și ea și nu poate fi separată (entitatea de univers) pentru că noi nu putem convenționaliza simultaneitatea neconvențională, sîntem obligați în acest caz să apelăm la trucurile convenționale ca în cazul imaginilor 3D care în realitate sînt trucuri pentru înțelegere și reflectare. Luată separat

- entitate = simultaneitatea (formă + existență + spirit)

Această formulă ne arată că orice formă de organizare are cele trei componente cu specificarea că este vorba de convențional și nu neconvenționalul în sine, deoarece în neconvenționalul în sine convențiile noastre își pierd sen-

sul ca și existența noastră pentru noi dincolo de moartea noastră. Dincolo de noi toate convențiile noastre sau ale celorlalte **entități/univers** devin absurde pentru noi. Cercetătorii ajung încet încet să constate că dincolo de „supă” **materie/energie** la care au ajuns, haosul și sistemul (**haos/sistem**) sînt un simultan perfect încît nimeni nu mai poate spune care este haosul și care sistemul, care materia și care energia, perfecțiunea lor devine o valență **pozitiv/negativă** și nu doar atît, convențiile noastre devin inutile și absurde. Aceștia trebuie să înțeleagă mai devreme sau mai tîrziu că forța și energia universului este nelimitată și nu infinită iar că infinitul pe care îl iau ei în calcul este doar o constantă finită și nu una infinită cum se crede oricît de mare ar gîndi-o sau ar crede că este. Dovada este simplă dincolo de capacitatea unui calculator oricît de performant există numere și către 0 dar și către infinit cu nelimitate subdiviziuni. Mai putem da un exemplu acceleratorul de particule actual, acesta nu este limita capacităților umane de a crea un generator de particule și mai puternic, cu atît mai mult limita Universului în Sine. Pînă la ce limită poate merge omul, dar alte **existenți/univers** din Universul în Sine? În nici un caz limita nu este această “supă” și acest generator și evident nici **entitatea/univers** con-

vențională oricare ar fi ea. Din punct de vedere convențional este ceva mai simplu pentru că deși nu avem realitatea avem imaginea ei în oglinda spirituală a **entităților/univers**. Evident putem face o analiză a realității chiar dacă știm că nu este realitatea în sine. În acest context nimeni nu poate spune că o **entitate/univers** luată ca individ nu are o formă, o existență și un spirit. Ea rămîne în esența ei o simultaneitate **materie/energie** neconvențională dar pentru noi ea este o simultaneitate **formă/existență/spirit**. **Materie/energie** este și orice univers în același timp, de aceea nu putem defini entitatea doar ca **materie/energie**. Trebuie să remarcăm faptul că existența și inexistența sînt simultane și toate elementele **entității/univers** au existență și inexistență dar din cele explicate mai sus putem constata că materia este **entitate/univers** de existență în timp ce energia este entitate de efect, ambele cu existență și inexistență simultan. Prin echivalență în formula **entității/univers** materia exprimă existența în timp ce forma și spiritul sînt energie și existențe de efect, adică necesită o existență de sine suport.

Această formă convențională entitatea rămîne simultană cu universul ei adică

- univers = simultaneitatea (transformare + spațiu + timp)

Acum trebuie să facem o remarcă esențială adică să observăm că energia este de fapt nematerie și formă și spirit în același timp sau mai exact că forma și spiritul reprezintă modele energetice specifice fiecărei **entități/univers**. Totodată trebuie remarcat că noțiunea de nematerie nu este altceva decât formă și spirit adică energie. Poate unii vor contesta această legătură a energiei cu forma și spiritul deși sînt convins că specificul lor nematerial este recunoscut de fiecare, să ne gîndim că **entitatea/univers** este definită de legăturile ei și nu de materia care o formează iar legăturile sînt date de energie. Nu putem spune că energia este materie și nici invers.

Pînă acum, pe lîngă altele, am descoperit și faptul că împreună

- simultaneitatea (formă + spirit) = energie
= nematerie

În contextul redefinirii nemateriei este necesar evident să redefinim multe din convențiile noastre referitoare la religie sau ateism și implicit la știință și neștiință. Trebuie redefinite filozofiile ca și categoriile lor de bază, trebuie redefinit transcendentalul sau cunoașterea la fel ca și experiența sau fenomenele. După ce am definit nemateria este evident că în convențional forma și spiritul sau energia sînt ele-

mente nemateriale, dar să definim și forma și spiritul în neconvențional, respectiv forma este

- simultaneitatea efectelor directe ale energiei sau

simultaneitatea (dimensiuni + forme + culori + câmpuri + mirosuri + gusturi + etc.)

Pe care dintre elementele formei o putem numi materie? Evident pe nici una. Putem însă înțelege cu ușurință legăturile fiecăreia cu energia, vibrația, rezonanța, etc. adică efecte directe ale energiei. Culoarea unei **entități/univers** este energie directă mai exact o anumită vibrație și rezonanță și nu este necesară intervenția spiritului în formarea acestei culori ci doar în reflectarea ei indirectă prin intermediul spiritului propriei **entități/univers** sau a alteia. Între formă și spirit deși ambele sînt energie și **entități/univers** de efect sînt diferențe esențiale și cred că oricine constată că nu putem egala o culoare cu memoria sau rațiunea. Ca să facem o comparație serioasă trebuie să definim și spiritul și elementele sale în același context neconvențional. Analog formei putem spune despre spirit că acesta este

- spiritul = simultaneitatea efectelor indirecte ale energiei sau simultaneitatea (memorie + gândire + simțuri + sentimente + intuiție + instinct)

Spiritul nu mai este efect direct al energiei ci indirect. Orice idee mai întâi se formează și apoi poate produce sau nu efecte asupra energiei sau materiei. La fel ca și în cazul formei unei **entități/univers** și despre spirit și elementele sale nu putem spune că acestea sînt elemente materiale și nici energie directă deoarece spiritul mai întâi se formează și apoi acesta produce efecte cu ajutorul energiei. Putem spune cu certitudine că sînt nematerie ca și forma și elementele ei. Faptul că în convențional se scrie o formulă de genul

- materie + antimaterie = nematerie

nu este greșit este doar limitat deoarece este limitată relația la convențiile cunoscute, adică la nivelul în care nu se știe dacă în urma acestei reacții nu rezultă particule ale lui Dumnezeu sau alt fel de particule materiale mult mai mici pentru a putea fi detectate de noi **entitățile/univers** sau neutre fizic, chimic, etc. în plus este evident că o combinație a acestor elemente produce energie iar aceasta este evident nematerie. Noi am spus metafizică și fenomenelor încă necunoscute ca apoi să le explicăm foarte simplu ca fenomene sau materie ca dovadă că filozofii spun fenomen și la fenomenele energetice ca și la cele spirituale (gîndire, cunoaștere, idee, etc.) ori diferența dintre ele

este evidentă pentru că deși ele sînt **entități/univers** de efect, deși ele sînt nematerie unele sînt **entități/univers** de efect directe ale energiei în timp ce altele sînt **entități/univers** indirecte ale acesteia. Ca să exemplificăm acest lucru este foarte simplu, energia este evident că acționează direct asupra celorlalte energii sau asupra materiei din universul ei în timp ce spiritul întîi se formează, întîi creează idei, gîndire, cunoaștere, sentimente, intuiții, etc. și abia apoi acestea acționează asupra universului său de energie și materie. La fel s-a întîmplat și cu atomul pînă la un moment dat cînd era considerat elementul indestructibil al materiei și baza universului ca apoi să constatăm că este și el ca orice materie o simultaneitate de **gol/plin** cu forma și spiritul.

Continuăm prin a explicita și termenul de materie și antimaterie pentru claritate. Atît materia cît și antimateria sînt materie de fapt. Antimateria nu este altceva decît materie negativă în niciun caz nu este nematerie sau inexistență sau altceva. Materia este:

- simultaneitatea (gol + plin) = materie

în timp ce antimateria este același lucru doar că are sarcină negativă, teoretic acțiunea materiei asupra ei însăși, chiar opusă ca sarcini electrice, magnetice, etc. nu poate dispărea. Nici energia nu dispărea dacă se întîlnesc două ener-

gii opuse dar de sens contrar acestea doar se transformă, uneori cresc alteori se anulează sau se resping, etc., la fel și materia are transformări de la caz la caz de la 0 la nelimitat.

Am să încerc să lămuresc ce este nemateria pentru că foarte mulți ori o neglijează ori nu o înțeleg confundând-o uneori chiar cu inexistența. Să ne înțelegem nemateria este o formă a materiei care nu este o materie adică așa cum este energia sau efectele ei nemateriale evident. Asta dincolo de convențiile noastre și limitele pe care le stabilim. Vidul nu este materie îi putem spune nematerie ca și în cazul lui Dumnezeu ceea ce nu mai putem spune despre Universul în Sine. Paradoxul inexistenței ne bulversează existența, gândirea și spiritul în sine, chiar dacă este suportul întregii existențe a Universului în Sine. Desigur că mulți vor întreba, bine, dar dați-ne un exemplu de inexistență pe înțelesul tuturor.

Fără probleme, dacă luăm în considerare formula:

- simultaneitatea non (materie+energie) = inexistență

care ne spune următorul lucru, inexistența este ceea ce nu este nimic adică nici materie nici energie nici formă nici spirit nici transformare nici spațiu și nici timp. Ce poate fi acest lucru explicit? Simplu, banal de simplu gândește-te ci-

titorule ce este dincolo de moartea ta, gîndește-te că dincolo de moartea ta pentru tine nu mai există nimic din toate cîte există, nici materie, nici energie, nici idée, nici elementele lor componente, aceea este inexistența pentru tine și ca tine orice **entitate/univers** are parte de ea mai devreme sau mai tîrziu indiferent de voința noastră sau a tuturor. În concluzie

- lipsa unei **transformări/spațiu/timp** de orice natură se numește inexistență în timp ce existența unei transformări de orice natură se numește existență.

Dacă nu există univers nu există nici **entitățile/univers** care îl compun. Această inexistență este echivalentul lumii dincolo de Dumnezeu pentru Dumnezeu și dincolo de ∞^* , pentru ∞^* sau dincolo de moarte pentru orice muritor, etc. Desigur pot fi definite existențe de efect (ca efect al unei alte existențe) și existență de existență sau existență materială care împreună duc la o existență de sine. Universul în Sine este o existență de sine cu existențe de efect și existențe materiale ca și noi ca orice **entitate/univers** cu existență de sine adică

- simultaneitatea (materie + nematerie) = (existență materială + existență de efect) = existență de sine = simultaneitate (materie + energie) = simultaneitate (materie + formă + spirit) =

simultaneitatea (existență + formă + spirit) sau mai simplu **formă/existență/spirit**

Moartea ne duce de la existență la inexistență și doar intuiția noastră ne spune că dincolo de noi există Universul în Sine dar ne spune și că nu ne poate face să trăim realitatea aceea niciodată, la fel pentru toate **entitățile/ univers**. Fenomenele lui Kant (transcendentalul lui, cunoașterea, etc.) ca și fenomenologia lui Husserl nu fac decît să ne confirme dacă mai era necesar că omul nu lucrează cu Realitatea în Sine ci cu realitatea lui adică iluzia lui realitate (**iluzie/realitate**). Între fenomene și materie este relație identică cu cea dintre materie și nematerie convenționale și nu cea dintre existență și inexistență cum de multe ori oamenii fac greșeala să creadă. Inexistența nu este nematerie ci este inexistența inclusiv a nemateriei. Dacă nu ar fi inexistența existența nu ar avea suport la fel cum dacă nu ar exista simultaneitatea **spațiu/timp** neconvențională nu am putea să definim nici o convenție de spațiu sau de timp convențional care sînt pe suportul **spațiu/timp** neconvențional, nelimitat. Vidul nu este inexistență, inexistența presupune chiar și lipsa acestuia chiar dacă nouă ni se pare un paradox. Pentru noi totul este doar paradox. Și Universul în Sine are inexistența lui doar că la nivelul neconvențional în nelimitat

- simultaneitatea (existență + inexistență)

Își pierde sensurile convenționale și nu se mai poate reflecta, devin unul și același lucru simultan. Ideea nu este materie dar nici nu putem să-i spunem inexistență ea este nematerie sau efect al acesteia după cum dorim să o numim. La fel energia dar și forma și spiritul oricărei **entități/univers**. Vidul și Dumnezeu sînt nematerie dar nu inexistență, ar fi grav să credem acest lucru dar mai ales să nu le luăm în seamă, nu putem spune despre vid sau Dumnezeu că sînt materie dar mi se pare rezonabil să spunem că sînt efectele Universului în Sine adică al **materiei/energie**, adică al existenței acestuia. Nu putem spune că matematica sau fizica sau chimia sînt materie dar nici inexistență ele rămîn bine definite ca **entități/univers** de efect sau nematerie sau idee sau rațiune sau spirit sau oricum altcumva dar nu inexistență sau materie.

Să nu credem că spiritual uman (sau al oricărei **entități/univers**) nu este energie doar ne păcălim singuri în esența lor toate sînt forme de energie transformată în legături, vibrații, rezonanțe, etc. Gîndirea umană este legătură neuronală, sinapse, etc. în ultimă instanță energie care face legături, ca și calculatorul care compară biți adică o legătură care se închide și se

deschide evident datorită unei energii. Subiectiv chiar și sufletul constatat de popoare este energie în ultimă instanță și nu greșim de loc dacă depășim limita populară.

Constat nu fără o anumită plăcere că în timp ce Husserl sau Kant sau Hegel și mulți alții ca și științele, etc. caută soluții logice ale existenței, ba unii chiar denumesc logica o știință a științelor, domnul Smarandache se revoltă împotriva acestei ordini promovînd cealaltă latură a contrariei respective paradoxul și ilogica. Asta nu pentru că nu ar fi de acord cu logica dumnealui fiind matematician, ci pentru a ne face sensibili la necesitatea adversarului logicii și stricta lor dependență, mai bine-zis imposibilitatea existenței uneia fără alta. De fapt în realitatea paradoxismul domnului Smarandache nu este altceva decît recunoașterea simultaneității **logic/ilogic** și existența paradoxului în orice convenție, dumnealui dorește să războvească ilogicul pentru 2000 de ani de supremație a logicului sau de subiect principal. Același lucru este valabil și pentru existență și mai ales pentru inexistență dar și pentru convențional și neconvențional unde neconvenționalul deși suport al convenționalului nu a fost remarcat corespunzător în această perioadă a umanității. Este o revoltă oarecum justificată în intenția evoluției

și cunoașterii convenționale. Spre deosebire de ei eu doresc să stabilesc relația corectă între aceste contrarii și poziția filozofiei ca reflectare a realității în raport de simultaneitatea **teist/ateistă** și raportul acestora cu științele și neștiințele. Așa cum am spus mai sus logicul și ilogicul sînt simultane și nu doar adverse eu am curajul să nu mai las dualitatea să păstreze cotrariile ci să împrăprietăresc pe cel de drept adică simultaneitatea. Să aduc la masa simultaneității Universului în Sine tot ce aparține Universului în Sine adică tot ce este convențional și neconvențional simultan. Aceasta este realitatea și nu alta chiar dacă noi nu putem reflecta Simultaneitatea în Sine ca realitate ci doar pe secvențe și abia apoi creem noi o simultaneitate convențională, o **iluzie/realitate** a simultaneității reale. Eu sînt convins că sînt mult mai aproape de realitate prin simultaneitatea nou creată atîta timp cît nimeni nu a găsit logica perfectă sau ilogica perfectă sau perfecțiunea oricărei convenții sau **entități/univers** în realitatea noastră (**iluzie/realitate**) și nici limitele absolute dintre ele. Orice contrarie rămîne în limitele paradoxului ca orice convenție de neconvențional. În neconvențional lucrurile stau cu totul diferit chiar dacă noi însăși suntem o parte a Neconvenționalului în Sine. În neconvențional logica este perfectă ca și

ilogica, sînt nelimitate simultane, Universul în Sine este un nelimitat perfect format din nelimitate imperfecțiuni adică **entitățile/univers**, convențiile. Ele nu sînt imperfecte pentru că sînt imperfecte ci pentru că sînt limitate. Am să dau un exemplu, planeta pămînt presupunem că este Universul în Sine, perfectul, dacă facem un bulgăre de pămînt sau se naște un om, bulgărele este tot pămînt și tot perfecțiune ca pămînt sau Univers în Sine dar este limitat convențional, la fel orice **entitate/univers** limitată, om sau altceva și în acest caz perfecțiunea limitată la bulgăre sau om devine imperfectă pentru că este limitată.

Universul în sine este **perfect/imperfect, logic/ilogic, convențional/neconvențional**, etc. și evident și părțile întregului sînt perfecțiune păstrînd regula întregului dar preluînd proprietăți noi adică imperfecțiunea limitării, dincolo de capacitatea noastră sau a oricărei **entități/univers** de reflectare adică acolo unde convențiile nu mai sînt convenții iar neconvenționalul nu se poate autorefecta.

De fapt noțiunile în neconvențional dispar într-o lipsă totală a noțiunilor indiferent dacă este logică, ilogică, perfecțiune sau imperfecțiune, etc. indiferent dacă după aceea sau în același timp în Universul în Sine aceste noțiuni există, ele există și nu există simultan pe toată

existența Universului în Sine. Să nu uităm că domnul Smarandache cu toată stima pe care i-o port este matematician și mă întreb cât timp va mai dura ca dumnealui să se revolte împotriva matematicii clasice și moderne ca logică convențională pentru a inventa sau mai bine-zis “a descoperi” ilogica ei convențională, latura cealaltă a paradoxului ei în care nelimitatul \odot , infinitul ∞ , nedeterminatul (0∞ , $\infty:0$, etc.), relativul, variantele imposibile ale acestora să devină o materie primă pentru un nou sistem matematic, poate mai puțin logic în convențiile noastre dar cu o logică universală cu siguranță. Poate o matematică a numerelor foarte mici sau foarte mari pe care nici calculatoarele nu le pot scrie sau nu pot opera cu ele și care pentru noi deocamdată sînt neconvenționale deși ele există și nu sînt doar intuiție, sînt o realitate.

Am ajuns în finalul intenției noastre de neconvențional și ca atare trebuie să tragem și niște concluzii. Am plecat de la relații matematice ale filozofiei și trebuie să încheiem cu generalizarea de la care am plecat respectiv cea propusă de domnul Smarandache unde trebuie să evidențiem legăturile relativ reale dintre $\langle A \rangle + \langle \text{anti}A \rangle + \langle \text{neut}A \rangle$.

Trebuie să reflectăm cât de mult posibil rolul lui “ $\langle \text{neut}A \rangle$ ” față de extremele “ $\langle A \rangle$ și

“<antiA>. Trebuie să facem mențiunea că în realitate și neconvențional aceste convenții sînt simultane și că neputința noastră este cea care nu permite să reflectăm așa lucrurile. După ce v-am prezentat cîte ceva despre teoria neconvențională să încercăm să observăm că simultaneitatea (<A> + <antiA>) = realitatea. Adică nimic mai mult că realitatea este simultaneitatea (existență + inexistență) adică niciodată contrariile nu sînt separate ci simultane.

În acest caz <neutA> care în realitate nu există pentru noi și neconvenționalul nostru nu este altceva decît interdisciplinaritatea pe care o tot invocă unii sau alții și care ca realitate este simultaneitate și nu neutrul (<neutA>) lui <A> și <antiA>. Interdisciplinaritatea ca realitate nu există ea este o simultaneitatea a contrariilor sau necontrariilor și nimic altceva și este evident că și în realitatea noastră (**iluzie/realitate**) relațiile rămîn valabile cu condiția respectării realității noastre **iluzie/realitate**. Relația este valabilă pentru teism ca și pentru ateism sau știință și neștiință, etc. sau elementele componente ale acestora indiferent dacă în această formulă sau cea în care <A> = existență iar <antiA> = inexistență iar simultaneitatea lor fiind realitatea în variantele ei convenționale, reale sau neconvenționale. Pentru noi <A> și <antiA>

reprezintă perfecțiune iar neutrul lor care nu există trebuie înlocuit cu simultaneitatea lor care există în orice realitate în orice **entitate/univers**. În concluzie relația este

Realitatea = simultaneitatea (<A> + <antiA>)
= simultaneitatea (existență + inexistență) indiferent dacă este o realitate convențională, realitate în sine sau neconvențională.

Fiecare dintre noi am trăit toată viața între vis și realitate, am simțit acest lucru, am intuit această combinație, îmi aduc aminte cu plăcere visurile mele din copilărie în care încercam să fac bine, să umanizez lumea, să aduc pe drumul cel bun oamenii care au ales greșit calea. Toate visurile aveau un sfârșit în care oricât de mult aș fi făcut eu bine, oricât aș fi ajutat lumea sau plantele sau animalele întotdeauna eram la început, constatam că entuziasmul inițial se termina într-un infinit în care ar fi trebuit ca infinit de oameni să ajute alt infinit de oameni și capătul să nu se vadă decît ca la început ca un orizont care punctiform la început devine infinitate de puncte de început. De fiecare dată mă trezeam din visele mele la realitate mai trist și cu sentimental neputinței ca și la început la fel de dezorientat ca și în realitate și totuși de fiecare dată reluam visul cu mai multă plăcere cu mai mult entuziasm chiar dacă știam întot-

deuna finalul neputinței mele și al umanității. Dacă la început poate nu am vrut să cred în acest final acum când eu definesc lumea ca simultaneitate nelimitată de paradoxuri cum aș putea să mai visez. Acum nu mai pot să visez acele lucruri minunate pentru că acele infinite orizonturi devin nelimitate și eu déjà sînt depășit, așa mi-am dat seama că am îmbătrînit și mai mult că vîrsta mea înaintată nu mi - a adus logică, rațiune sau gîndire mai multă ci doar m-a făcut să-mi pierd visurile, acele visuri ale paradisului copilăriei.

Fenomene, energie, transcendental sau nematerie este același lucru, într-o formă sau alta, chiar dacă este Husserl, Păroiu, Kant sau Smarandache.

CUPRINS

Introducere	5
pARadOXisMul - ultima avangardă a mileniului doi	12
1. Definiție	12
2. Etimologie	12
3. Istoric.....	13
4. Caracteristici ale Paradoxismului.....	16
5. Direcții pentru Paradoxism	17
„Dicționar de informatică“, de Denis Howe..	18
1. Neutrosofie.....	18
2. Logica neutrosofică.....	19
3. Mulțime Neutrosofică	20
4. Probabilitate Neutrosofică	21
5. Statistici neutrosofice	22
Neutrosafia, o Nouă Ramură a Filosofiei	24
1. Abstract.....	24
1.1. Cuvânt înainte	25
1.2. Neutrosofie, o nouă ramură de Filosofie.....	27
A) Etimologie	27
B) Definiție.....	27
C) Caracteristici	27
D) Metode de Studiu Neutrosofic.....	28

Neutrosafia ca reflectare a realității neconvenționale

E) Formalizarea.....	28
F) Principiul fundamental.....	29
G) Teza fundamentală	30
H) Legi principale	30
I) Motto-uri.....	31
J) Teorie Fundamentală	31
K) Delimitarea de alte concepte și teorii filozofice.....	31
L) Limitele filozofiei.....	33
M) Clasificarea de idei	34
N) Evoluția unui idei	34
O) Formule filozofice	38
Legături neutrosofice.....	47
Introducere în neconvențional	50
Viitorul poate fi construit, trecutul doar analizat iar prezentul doar trăit	69
Reflectarea realității ca element obligatoriu al cunoașterii.....	70
Indiferent dacă dorim sau vrem sau înțelegem acest lucru totul este doar reflectare a realității, adică filozofie.....	96
Simultaneitatea lui “a fi și a nu fi”	97

Tipărit în România

Craiova, Aleea Teatrului, nr.2, bl. T1, parter

Tel./Fax: 0251 414 003;

Mobil: 0722 216 508, 0722 216 509, 0741 205 715

e-mail: sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com

Oare omenirea chiar a ajuns la limita insensibilității sale unde este doar rațiune, unde sensibilul și-a pierdut definitiv valoarea lui existențială? Dacă este așa înseamnă că Albert Camus are dreptate "singura soluție logică este sinuciderea". Ca să fugim de tenebrele morții, de coșmarurile pe care noi înșine ni le propunem în numele ei avem câteva soluții printre care evident sinuciderea, sau de ce nu optimismul spectacolului vieții. Sinuciderea este un <antiA> veritabil față de optimismul reprezentat de <A> -ul neutrosific. Dacă acceptăm sinuciderea sau echivalemntul său <antiA> este ca și când am accepta să ne tăiem propria cracă de sub picioare, ori noi filozofii nu am inventat un <antiA> ca să devenim noi înșine <antiA> nici măcar nu l-am inventat, doar l-am promovat ca să devină vizibil. Așa spune și Brîncuși că el nu crează frumosul, el doar înlătură materialul inutil pentru a ne fi nouă mai ușor să descoperim frumusețea de lângă el. La fel și noi doar inducem ideea inexistenței, delimităm un <antiA> (ori îl dăm la o parte) pentru frumusețea și sensul lui <A> și mai ales ca să fie vizibil sensul existenței noastre în fața inexistenței.

Autorii

ISBN 978-606-11-2577-7

9 786061 125777